

Adventes Vēstis

2008. gada marts, #03 (145)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
KĀDĒĻ
KRISTIEŠI
SVIN
LIELDIENAS?

BĪBELE SAKA:
KĀPĒC DIEVS
PIEĻAUJ
CIEŠANAS?

VESELĪBA:
HOLESTERĪNS -
SARGI SAVU
SIRDI!

INTERVIJA:
VALENTĪNA
SŪNIŅA -
"JA GRAUDS
NEKRĪT ZEMĒ
UN NEMIRST..."

Vēstules	3
Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	6
Numura tēma	8
Intervija	12
Bībele saka	14
Jauniešiem	16
Ceļojuma iespaidi	18
Bērniem	20
Veselība	22
Citu konfesiju ziņas	23

Augšāmcelšanās

Šīs *Adventes Vēstis* ir veltītas vislielākajam brīnumam, kas jebkad noticis un kurā sakņojas visu laikmetu kristiešu ticība un cerība. Gribas teikt, ka tā ir viena no centrālajām kristietības vēstīm – vēsts par Jēzus augšāmcelšanos. Palūkojieties uz Jēzus apustuļiem, kuri pēc Kunga aiziešanas sāka sludināt evaņģēliju. Vienalga, vai tas bija Pēteris, Pāvils vai kāds cits, viņi saviem klausītājiem ar dedzību stāstīja, ka krustā sistais Pestītājs ir augšāmcēlies! Viņš ir dzīvs! Tas vienlaicīgi bija brīnums un arī Dieva piedošanas apliecinājums. Pāvila 1. vēstule Korintiešiem 15. nodaļa ir kā himna par godu augšāmcelšanai. Interesanti, ka agrīnajā kristīgajā sludināšanā tieši augšāmcelšanās apliecināja, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls.

Bet kā tas ir šodien? Kas tevī un manī nostiprina pārliecību, ka Kristus ir dzīvā Dieva Dēls? Cik lielā mērā tu šodien piebalso vārdiem “un, ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība”? (1. Kor. 15:14) Es domāju, ka kristīgo Lieldienu laiks ir tiešām svētīgs brīdis, kad katrs varam pārdomāt, cik daudz mums nozīmē tas, ka Kristus izturēja līdz galam. Savu un arī mūsu visu uzvaru Viņš ir apstiprinājis ar augšāmcelšanos. Tagad mēs esam drošībā.

Lieldienu laiks daudz nozīmē arī man personīgi. Kad biju padsmītgadīgs pusaudzis, Lieldienās Latvijas televīzija demonstrēja filmu par Jēzu, kas mani ļoti iespaidoja. Tā bija pirmā iepazīšanās, kas pievērsa manu uzmanību kaut kam līdz šim vēl nezināmam. Tas bija manas garīgās augšāmcelšanās sākums. Arī tāpēc es vērtēju šo laiku, jo zinu, ka šodien vēl ir daudz tādi, kā es toreiz.

Šī numura tēma, kuru noteikti aicinu izlasīt, stāsta par Lieldienu svinēšanas pirmsākumiem. Arī šoreiz esam jautājuši pēc viedokļiem. Domāju, ka tie mūs atkal rosinās uz veselīgu diskusiju. Iepriekšējā numura tēmas atklātie viedokļi sacēla īstu vētru. Taču pastkastītē ienāca trīs visnotaļ pozitīvas vēstules. Domāju, ka bez īpaša uzaicinājuma jūs sāksit tieši ar tām. Lai Dievs svētī laiku, kuru veltāt lasīšanai!

P.S. Vai pazīstat kādu adventistu, kurš vēl nelasa *Adventes Vēstis*? Jā? Savādi. Tad aiznesiet viņam šo žurnālu!

Ģirts Rozners

Savienības literatūras nodaļas vadītājs.

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Valda REĶE

Zīmējumu autors:
Imants LIEPIŅŠ

Vāka foto:
Linda GUNDE (Langenfelde)

Izdevējs:
Izdevniecība PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Mēs Pārslu joprojām mīlam

Lasot AV nodaļājumā „Tēma\vedokļi” Pārslas Kaļānes rakstu „Es aizgāju pati”, radās vēlēšanās izsacīt dažas domas.

Pārslu mēs pazīstam sen kā nopietnu, domājošu un ticīgu meiteni. Ar savu brīnišķīgo balsi viņa kalpoja korī „Glorija” un pati nezina, cik daudz cilvēku pēc kora koncertiem sāka meklēt Dievu un pievienojās draudzei. Tas bija vēl padomju varas laikos. Vēlamies izsacīt viņai sirsnīgu pateicību.

Attiecībā uz Pārslas rakstīto. Nav jēgas diskutēt – tikai dažas piezīmes. Pārsla pārmet adventistiem bailes loģiski domāt un lepnību, ka tikai viņiem ir pilna patiesība. Nedomājam, ka adventistu draudzei kāds būs pievienojies aiz bailēm, nedomājot, un nešķiet, ka draudzē kāds baidītos ar prātu izvērtēt tās postulātus un doktrīnas.

Pārslas apgalvojumā, ka viņai pieticis drosmes ar prātu izvērtēt savas attiecības ar draudzi un aiziet no tās, saskatāma zināma nedrošība un taisnošanās, izvirzot parastos argumentus, ko lieto šādos gadījumos. Domājam, ka par tiem diskutēt nebūtu nopietni.

Attiecībā uz to, ka adventistu draudze dibinās uz E. G. Vaitas mācību, jāsaka, ka viņai kādas savas mācības vispār nav, un viņa arī nav adventistu draudzes dibinātāja.

Ar zināmu sarkasmu sacītais par fermeri Milleru izsauc smaidu, jo tas asociējas ar jūdu sacīto par Kristu: „Vai Viņš nav namdaris?”

Ar nožēlu jāsaka, ka visos Pārslas izvirzītajos argumentos cauri spīd personīgs apvainojums un rūgtums. Nezinām, kas tas ir, bet ļoti, ļoti žēl. Pārslu mēs cienījām un mīlējām, un nekas mūsu jūtās nav mainījies.

Elita un Jānis Sokolovski

Esam izauguši

Uzskatu, ka tā ir ļoti drosmīga rīcība publicēt atšķirīgus viedokļus. Kolosāli, ja esam izauguši līdz spējai kritiku un vilšanos uzņemt ar sapratni un nepārmest cilvēkiem to viedokļus un pieredzi. Pateicos rakstītājiem (viedokļu pautējiem) par atklātību!

Gunārs Rodins

Mūsu neveiksmju atkritumi

Pirmkārt, visu cieņu Dievam, kurš, cienīdams cilvēkus un augstu vērtēdams brīvību, ir devis mums iespēju izteikties un tikt saprasti un novērtētiem.

Ir labi, ka varu iepazīties ar dažādiem savu līdzcilvēku viedokļiem un saprast, ka „neesmu savā domā viens”. Jauki, ka AV veidotāji sapratuši, ka aina veidojas jo skaidrāka, jo vairāk skatupunktu, no kuriem raugāties. Paldies!

Īpaši pārsteidza Pārslas atklātība, ceru, ka Dievs to novērtēs, jo aiziešana no adventistu draudzes nav sinonīms jēdzienam „aiziešana no Dieva”. Manuprāt, Pārsla arī laikus pievērsusi uzmanību mūsu mīlās „vecmāmiņas” Elenas garīgajam mantojumam. Negribu apstrīdēt E. Vaitas patiesīgumu un vērtību, bet vienu gan – bīstami maz tiekam brīdināti un paši brīdinām par atšķirību starp 19. gs. un 21. gs. cilvēku uztveres īpatnībām. Man patīk saturs, bet „negremošanas” forma.

Kas attiecas uz fermeri Milleru, uzskatu, ka esmu viņam parādā limonādi un cepumus par brīnišķīgo sapni, kuru Dievs viņam dāvināja, un kas atrodams – savādi – bet E. Vaitas „Agrīnajos rakstos” kā „Millera sapnis”. Tur mūsu Kungs parādās kā vīrs ar slotu rokās, gatavs palīdzēt un savākt mūsu neveiksmju atkritumus. Tas iedrošina dzīvot un ticēt, ja mums ir tik uzticams Dievs.

Kaspars Šmidkēns

Ziņas īsumā

Jēkabpils viesnīcas “Hercogs Jēkabs” telpās kopš 14. februāra notiek Bībeles izpētes seminārs – lektorijis ar nosaukumu “Laime, Dievs, es un tu”. Sākumā 3 reizes nedēļā, bet tagad 4 reizes nedēļā vakaros plkst. 18:00 jēkabpilieši var dzirdēt lekcijas, ko vada Baltijas ūnijas vadītājs Valdis Zilgalvis, Baltijas ūnija sekretārs Andris Āriņš, mācītāji Ainārs Gailis (Aizkraukles dr.) un Laimonis Tomsons (Jēkabpils un Līvānu dr.). Personīgi ar ielūgumiem aicināti draugi un paziņas. Seminārs ilgs līdz 9. martam.

Valkā vietējās adventistu draudzes dievnāmā katru sestdienu plkst. 16:00 draugi un pilsētas ļaudis tika un tiek aicināti uz garīgām lekcijām “Cilvēks nedzīvo no maizes vien”, kuras vada draudzes mācītājs Dzintars Ozoliņš un draudzes vecākais Alberts Baiks. Pateicoties Baltijas ūnijas dāvinājumam – video projektoram – lekcijas tiek padarītas ne tikai garīgi saistošas, bet arī vizuāli pievilcīgas un ilustratīvas. Lekcijās piedalās arī draudzes locekļi, kas nodrošina gan lūgšanas, gan priekšnesumus, gan ģimeniskuma sajūtu notiekošajā. Seminārs plānots apmēram 3 mēnešu garumā, un lekcijas tiek gatavotas, ņemot vērā apmeklētāju interesi un jautājumus.

Adventistu Dobeles draudze katru sestdienas pēcpusdienu sanāk kopā un aicina savus draugus un paziņas uz Veselības semināra pēcpusdienām. Tās vada draudzes mācītājs Andris Pešelis. Draudzes locekļi izrāda lielu aktivitāti. Pēcpusdienās ne tikai tiek stāstīts par veselības principiem un veselīgiem produktiem, bet arī tiek degustēti visādi labi un garšīgi ēdieni. Piemēram, viena no lekcijām bija veltīta kāpostiem.

Neparasts koncerts, kurā tika ievākti ziedojumi mūsu draudzes jauno talantu atbalstam, 1. martā notika Rīgas 1. draudzes dievnāmā. Koncertā garīgo mūziku izpildīja tādi jaunie talanti kā pianistes Elīna Gaile (18) un Santa Zaķe (17), vijolnieces Madara Liepiņa (16) un Stella Zaķe (14). Konertā piedalījās arī ansamblis Arcus un flautiste Rasa Melngalve. Jauno izpildītāju sniegums radīja pārliecību, ka mūsu draudzē aug patiešām īsti talanti.

Sagatavoja Tatjana Tomsone

Kādi vēji tad mūs “aizpūta” uz Zemgali šajā nedēļas nogalē? Varbūt saulainā diena, kas aicināt aicināja doties prom no nogurdinošās Rīgas un ieelpot tuvojošos pavasara elpu? Jā, arī tas, bet patiesībā interesi izraisīja Tukuma draudzē plānotā dzejas pēcpusdienu.

Tas bija pasākums, kurā uz skaistu dabasskatu fona dvēseli dzejā izrunāt varēja gan liels, gan mazs, gan jauns, gan vecs. Dzirdējām arī kādas astoņgadīgas meitenītes Amandas sacerētu dzejoli pašas autore izpildījumā. Arī draudzei tika dots uzdevums “sarīnēt” dzejoli, kurš bija jāsaliek kopā pa pantiņam no atsevišķiem vārdiem. Jāsaka – godam ar to visi tikām galā!

Tā jaukā ģimenes noskaņā pagāja ciemošanās laiks.

Paldies Dainai, kura tiešām nenogurstoši darbojās, lai TĒVS ar saviem bērniem varētu pabūt kopā tik dažādos veidos, arī dzejā. Un arī sirsnīgajai Tukuma draudzītei, kuras laipnība un viesmīlība dāvāja mums patiesu kopā būšanas prieku.

Tiem, kuri šobrīd jūtas noskumuši vai cīņās noguruši, gribu līdzdalīt no Tukuma dzejas pasākuma atvesto Daigas Irbes norunāto dzejoli, kurš ar savu patiesīgumu un godīgumu jaunu sparū dzīvošanai deva arī man.

Ja plecus nospiež dzīves nasta,
Un ļoti grūti, liekas, tālāk iet,
Lai JĒZUS krusts tev klusi stāsta,
Cik, smagu nastu VIŅŠ ir uzņēmis!
Tik cīnies, soļus tālāk liec
Un skatu cel, kur jaukais mērķis mirdz,
Lūdz debess spēku, lūdz un ticī, –
Šaj’ brīdī JĒZUS tev vistuvāk ir.

Ingrīda Markusa

Jaunieši iedzied pavasari

1. martā Bauskas draudzē viesojās un ar skaistu dziedāšanu kalpoja jauniešu grupa, kas droši vien Rīgā ir jau populāra un presē atainota, bet tā saviļņoja dievkalpojuma dalībniekus, ka lūdzu atļauju par viņiem rakstīt arī mūsu draudzes vārdā.

Runa ir par “meiteni no žurnāla *Tikšanās* vāka” Dainu Ābolu, Ditu un Daumantu Kleimaņiem, Ilzi Liepiņu, Mārtiņu Subatoviču un Elīnu Gaili. Kaut arī nedzīvojam tālu no Rīgas, bija patiesi jauki redzēt, dzirdēt un pat aprunāties “dzīvajā” ar iemīļotu Kristīgā radio balsi Dainu; jauniešu kora, kuru klausījāmies vēl iepriekšējā svētdienā TV dievkalpojuma ierakstā, diriģentu Mārtiņu Subatoviču; Elīnas klavieru solo un, protams, dziesmas, dziesmas... Izvaicāti, kā jaunieši atrod laiku kalpošanai, viņi atzina, ka laiks patiesi prasa pagūt ļoti daudz, un arī viņiem ir problēmas, taču kristieši zinot prioritātes. Pēc dievkalpojuma ģimenē paklausījāmies Dainas Ābolas un draugu (kā rakstīts satura lapā) disku. Tā nav slēptā reklāma diskam, bet neslēpts prieks par jauniešu spēju muzikāli valdzināt, slavējot Dievu.

Ināra Dimante

Veselības izstāde

Agris Bērziņš,
adventistu Cēsu draudzes
mācītājs

29. janvārī pirmo reizi Latvijā notika veselības izstāde skolā. Cēsu 2. vidusskolas skolēniem, skolotājiem un personālam bija iespēja iepazīties ar astoņiem veselības principiem, aktīvi iesaistoties veselības izstādes nodarbībās.

Dievs mūsdienās savu draudzi aicina izplatīt labo vēsti, kurā ļoti nozīmīga vieta ir arī veselībai – visu Dieva dāvāto dabīgo līdzekļu pareizai izmantošanai.

Daudzi jautā: kā lai uzrunā šīs dienas cilvēkus? Kā uzrunāt jauniešus? Veselība interesē ne tikai gados vecākus cilvēkus, tā ir aktuāla arī jauniešiem – par to pārliecinājās ikviens, kas līdzdarbojās šajā veselības izstādē.

Idejas autore

Ideja par šāda veida izglītojošu izstādi tieši skolēniem radās Cēsu draudzes loceklei, 2. vidusskolas māsiņai Gunai Rīderei: „Mani vienmēr ir valdzinājusi „veselības reforma”, tāpēc arī 2007. gada vasarā ļoti vēlējos nokļūt veselības nometnē, kura notika Dundagas pagasta „Mežlīdumos”. Tas man toreiz šķita kā sapnis, kuram, kā es ticēju, vajadzētu piepildīties. Tā nu es gāju pie direktores un lūdzu, vai es nevarētu paņemt papildus atvaļinājumu, lai nokļūtu šajā nometnē. Direktore bija ļoti atsaucīga, viņa ne tikai piešķīra man 2 brīvas nedēļas, bet arī vēl apsolīja atmaksāt nometnes maksu. Es slavēju Dievu!

Pagāja laiks, pienāca oktobris, un es lūdzu direktorei iespēju veidot skolā veselības dienu jeb izstādi. Direktore uzreiz piekrita, pauzot apbrīnu un cieņu gan idejai, gan arī brīvprātīgajiem entuziastiem.”

Kopīgs darbs

Sākās sagatavošanās vēl kaut kam nebijušam. Veselības izstādi, kas pamatā ir paredzēta pieaugušajiem, tagad vajadzēja pielāgot pusaudžiem. Organizatoriskais un sagatavošanās darbs norisinājās gan klātienē, gan pa telefonu. Draudzē ik trešdienu pulcējās medicīnas darbinieki un veselības entuziasti.

Pienāca gaidītā diena, un atsaucīgie palīgi sabrauca no dažādām Latvijas vietām.

Astoņi izstādes standu pāri jau iepriekšējā dienā tika uzstādīti skolas lielākajā telpā – sporta zālē. Līdz ar pirmo mācību stundu pl. 8:10 izstādes

komanda bija gatava uzņemt pirmās skolēnu klases. Tās sporta zālī apmeklēja pēc iepriekš izveidota grafika, un, lai raiti varētu apgūt visu piedāvāto programmu, iekļaujoties 45 minūtēs, katrai klasei bija gids. Pēcpusdienā pēc nedaudz atšķirīgas programmas, kas bija vērsta vairāk uz personīgo pieeju, izstādē līdzdarbojās skolotāji un skolas apkalpojošais personāls. Spraigā, aktīvā, pat brīžiem skaļā darbošanās norisinājās visas dienas garumā.

Dzīvot tā, pa īstam!

Veselības izstādes komanda aicināja apmeklētājus apstāties, ieklausīties, izvērtēt, aizdomāties un varbūt kaut ko mainīt 8 pieturvietās:

1. Uzturs – visi, kas vēlējas, varēja nosvērties, izmērīt, cik gari izauguši, un ar tauku procenta mērāmā palīdzību noteikt procentuālo ķermeņa tauku daudzumu.

2. Kustības – uz diviem vingrošanas soliem klase vienlaicīgi izpildīja kāpšanas testu, lai pēc pulsa mērījumu veikšanas pārliecinātos par kustību ietekmi uz sirdsdarbību.

3. Ūdens – bija iespēja izdzert vienu vai vairākas glāzes tīra avota ūdens, kas Cēsīs ir atrodamas vairākās vietās bez maksas, kā arī uzzināt, cik daudz dienā vajadzētu izdzert tīru ūdeni, nevis limonādi.

4. Gaiss – gribētāji varēja iepūst spirometrā, lai pārbaudītu savu plaušu tilpumu, kā arī Indras Ceļdomas vadībā izdarīt dažus vingrojumus pareizas elpošanas attīstīšanai.

5. Atturība – tabaku, alkoholu un narkotikas nelietot vispār, bet veselīgo

lietot saprātīgi – tāds bija mūsu ieteikums skolēniem. Šajā standā bija iespēja noteikt savu bioloģisko jeb veselības vecumu.

6. Saules gaisma – mērījām asinsspiedienu. Iepriecinošs bija fakts, ka pārsvarā tas bija normāls.

7. Atpūta – šeit ikvienam gribējās uzturēties ilgāk par paredzēto laiku, jo varēja ne tikai saņemt atslābinošo antistresa masāžu, bet arī iemācīties to veikt. Skolēni iejutās gan pacienta, gan masiera lomā.

8. Uzticība Dievam – aicinājām uzticēties Tam, Kurš mūs ir radījis un devis brīnišķīgos dziedniecības līdzekļus bez maksas. Tie, kuri bija ieinteresēti neaprobežoties tikai ar šajā dienā iegūtajām zināšanām un praktiskajām iemaņām, varēja atstāt savas koordinātes, lai pēc tam saņemtu uzaicinājumu piedalīties turpmākās nodarbībās. Katrs saņēma arī grāmatzīmīti ar atgādinājumu par visiem astoņiem veselības principiem. Izvērtējot piedzīvoto, secināju – jauniešiem rūp sava veselība, un, paldies Debesu Tēvam, izdevās ieinteresēt arī tos, kuri sākumā par visu diezgan pavīpsnāja. Skolēni, skolotāji un skolas direktore vairākkārt pateicās par iespaidīgo veselības dienu.

Paldies Dievam un visiem, kas palīdzēja, lai veselības izstāde uzrunātu jauniešus (un ne tikai jauniešus!) un iedrošinātu izvēlēties to labāko un dzīvot tā, pa īstam!

Lai Dievs dod, ka šādi un līdzīgi pasākumi notiktu biežāk, jo sabiedrība tam ir atvērta!

Mantotā ticība

Apmēram 60 % amerikāņu, kas ir auguši adventistu ģimenēs, vēlāk jau pieauguši sevi identificē ar „Adventistu ģimeni”. To rāda pētījums, kuru ir veikusi kāda socioloģisko aptauju firma, kas apjautājusi 35 tūkstoš amerikāņu vecumā virs 18 gadiem.

Pētījuma mērķauditorija bija dažādu ticību un konfesiju kristieši, lai noskaidrotu, kāpēc cilvēki sevi saista ar vienu vai otru reliģiju vai ticību. Zem jēdziena „adventistu ģimene” ir visas ticības, kas radušās no milleriešu kustības 19. gadsimta sākumā. Septītās dienas adventisti no tām ir absolūti vislielākā ticīgo grupa.

Pētījums atklāja, ka Amerikā pieaug to cilvēku skaits, kas sevi nesaista ne ar vienu ticību – nedz kristietību, nedz jūdaismu –, lai gan bērnībā viņi auguši ticīgās ģimenēs. Šobrīd 16 procenti amerikāņu, izauguši lieli, vairs sevi nesaista ar vecāku ticību. Tas ir gandrīz tikpat daudz, cik Amerikā ir protestantu. 18 procenti amerikāņu sevi uzskata par ticīgiem protestantiem.

Ļoti daudz no tēvu ticības atsakās katoļu ģimenēs. 31,4 procenti amerikāņu atzinuši, ka auguši katoļu ģimenēs. Tomēr 23,9 procenti sevi joprojām uzskata par katoļiem. Tas arī būtiski ietekmē katoļu skaitu ASV.

Pētījuma autori secinājuši, ka piederība draudzei Amerikā ir „ļoti atšķirīga un ārkārtīgi mainīga”. Visas konfesijas un draudzes gan zaudē, gan piesaista jaunus draudzes locekļus. Augošajās draudzēs to, kas pienāk klāt, ir vairāk nekā to, kas draudzi atstāj. Un otrādi.

Adventistu Baznīcas vadība atzīst, ka viens no Baznīcas palīgiem ir draudzes skolu sistēma, kas ir viena no lielākajām pasaulē. Daudziem bērniem ir iespēja mācīties adventistu skolā un studēt adventistu universitātē, kas saglabā viņu saiti ar Baznīcu. Tajā pašā laikā, kā atzīst Ohaijo konferences pētījumu direktore Monte Sahlina, pētījums atklājis gan pozitīvo, gan bažas raisošo.

“Pētījums atklājis, ka 0,4 procenti amerikāņu ir adventisti. Vēl 2001.gadā 0,3 procenti amerikāņu bija adventisti. Tas nozīmē, ka adventistu īpatsvars dažu gadu laikā ir pieaudzis gandrīz par trešdaļu,” saka Sahlina. “Bet sliktā ziņa ir par draudzes atstāšanu. 2001.gadā 73 procenti bērnu un jauniešu, kas auguši adventistu ģimenēs, palika draudzē, kad izauga. Šobrīd draudzē paliek tikai 60 procentu. Tā ir tendence adventistu

jaunajai paaudzei izaugot nesaistīt sevi ar mūsu konfesiju.”

Pētījums liek arī domāt par to, ka draudzei vairāk jāpievērš uzmanība evaņģelizācijai tieši neticīgo cilvēku vidū, tā domā Sahlina. Jo pieaug to cilvēku skaits, kas sevi nesaista ne ar vienu reliģisko baznīcu, vai arī iesaistās kustībās, kas nav kristīgas konfesijas.

Dāsns ziedojums

Jamaikā Adventistu skola saņēmusi dāsnu ziedojumu no vietējā miljardiera. Maikls Lī Čīns, kurš Forbes žurnālā minēts starp 500 bagātākajiem pasaules iedzīvotājiem, ziedojis pusotru miljonu ASV dolāru Ziemeļkarību Universitātei, kas pieder Adventistu Baznīcai. Tas ir jau otrais ziedojums, jo pirms pusotra gada viņš šai pašai skolai ziedoja 2 miljonus dolāru.

Lī Čīns ir Jamaikas Nacionālās Komerbankas vadītājs, un viņš naudu atvēlējis medmāsu programmai. Tas nozīmē, ka ziedojumi paredzēti Medmāsu skolas atvēršanai Ziemeļkarību universitātē.

„Mēs esam par to ļoti pateicīgi,” saka universitātes prezidents Herberts Tompsons. „Es tagad ļoti ceru, ka šis ziedojums iedvesmos vēl vairāk cilvēku ārpus draudzes, un it īpaši draudzes cilvēkus palīdzēt Universitātei arī citos projektos, piemēram, baznīcas celtniecībā.”

Medmāsu skolas celtniecība tika uzsākta 2007. gada maijā, un to paredzēts atklāt šī gada 10. augustā. Pavisam tajā apmācīs 800 studentus, bet pirmajā gadā mācības sāks 400 jaunietales un jaunieši. Tā būs lielākā medmāsu izglītības iestāde reģionā.

Lī Čīns arī apņēmis segt mācību maksu 25-30 studentēm, kas augustā sāks mācības. Viena gada mācību maksa būs apmēram 3500 dolāru (1800 latu).

Skolas vadība nolēmusi, ka skola nesīs Lī Čīna mammas vārdu.

Darbs un sirdsapziņa

ASV Kongresā tiek apspriests likumprojekts, kas paredz nodrošināt iespēju ikvienam izvēlēties darba vietu, bet darba devējam jārada iespējas praktizēt savu ticību.

Arī šobrīd Amerikā Darba likums nosaka, ka darba devējiem ir jānodrošina tādi darba apstākļi, lai darba ņēmējs varētu brīvi ticēt. Tomēr likumā ir ierakstīts, ka darbu var uzteikt gadījumā, ja tas rada “pārmērīgas grūtības”. Un prakse rāda, ka pārmērīgas grūtības rada gan svēto dienu ievērošana, piemēram, sabots, gan arī reliģisko apģērbu nēsāšana, piemēram, musulmaņu galvassegas. Bieži ir gadījumi, kad sabota dēļ cilvēki netiek pieņemti darbā vai arī tiek atbrīvoti no darba.

Jauno likumprojektu izstrādājuši kongresmeņi gan no Demokrātiskās, gan Republikāņu partijas. Tas ir līdzīgs tiem noteikumiem, kuri ir spēkā Ņujorkas štatā jau kopš 2002. gada. Projekts paredz stingrāk noteikt kritērijus, kas ir pārmērīgas grūtības, kuru dēļ tiesas līdz šim diezgan brīvi varēja interpretēt, vai darba ņēmējs atbrīvots pamatoti vai nē. Statistika pierāda, ka Ņujorkas štatā ir “dramatiski” samazinājies sūdzību skaits tiesās par atļaišanu no darba vai nepieņemšanu darbā reliģisku iemeslu dēļ.

“Pietiekoši daudz amerikāņu strādnieku ir pazemoti un cietuši nevis kriminālu pārkāpumu dēļ, bet tāpēc, ka gribējuši palikt uzticīgi Dieva prasībām,” tā sacīja Adventistu Baznīcas pārstāvis Džeimss Stendišs, uzstājoties Savienoto Valstu Kongresā likumprojekta apspriešanas laikā. Viņš bija viens no uzaicinātajiem, kuru kongresmeņi uzklaustīja, lai izvērtētu, vai balsot par šāda likuma pieņemšanu.

Kongresmeņi uzklaustīja arī islāma un jūdaisma pārstāvjus, kuri stāstīja, kā pazaudējuši darbu savas ticības pārliecības dēļ.

Pašā Kongresā šobrīd ir dažādi viedokļi. Daļa kongresmeņu uztraucas, ka likums varētu radīt pārāk lielu darba ņēmēju brīvību, kuru tie izmantotu ļaunprātīgi. Piemēram, atsakoties darīt kādus savus darba pienākumus, aizbildinoties ar reliģisko pārliecību. Tomēr projekta autori ir pārliecināti, ka likums nedos ticīgajiem indulgenci reliģijas vārdā. Amerikas ticīgie ar interesi gaida, kā beigsies likumprojekta virzība ASV kongresā.

*Ziņas apkopojis
Aidis Tomsons*

Bērni – sludinātāji

Uzkāpjot uz paaugstinājuma, runātājs klusi pielūdz, gatavojoties dalīties vēstī ar auditoriju, kas nepacietīgi gaida. Dziedātāja priekšā, kas ir viņa māsa, ir jau sagatavojusi auditoriju ar dziesmu. Un viņš ir gatavs sākt runāt.

Ar entuziasmu un dedzību viņš sveic auditoriju, gaiši smaidot. Ar Bībeli rokās, pantu skaitot no galvas, un domu turot sirdī, viņš runā. Sludina ar uguni, spēku un pārliecību. Aktīvi žestikulējot ar Bībeli rokās, viņš pasludina evaņģēliju ar degsmi, kas nezina robežas. Klausītāji ir acīmredzami aizkustināti, un runas beigās daudzi atsaucas aicinājumam. Sludinātājs ir uzrunājis sirdis un dvēseles Kristum. Bet viņam – Kevinam – pašam ir tikai 7 gadi... Savukārt mātai Deilīnai ir 6 gadi.

Kā viss sākās

Būdami vēl ļoti mazi bērni, viņi aktīvi piedalījās Bībeles stundās bērniem. Skolotāja ievēroja, ka viņi Bībeles pantus citē no galvas un labi dzied. Viņa nodomāja, ka šiem bērniem ir īpašas dāvanas. Kevins un Deilīna ir mācītāja Edgara Patino bērni. Skolotāja nolēma lūgt bērnus uzstāties īpašā Bērnu dienas programmā. Tika rēķināts, ka tajā piedalīsies ap 250 klausītāju. Deilīnai tikko kā bija 3. dzimšanas diena.

Mācītājs atzīst, ka bija ļoti uztraucies. Cilvēki domāja, ka bērni droši vien pateiks dažus Bībeles tekstus un vēl kaut ko noskaitīs no galvas. Bet nekas tāds nebija. Svētais Gars gāja pa priekšu, un kad Kevinam 25 minūtes garā svētruna bija beigusies, visa draudze piecēlās un atsaucās Kevinam aicinājumam runas beigās. Daži raudāja, daži slavēja Dievu par to, ko dzirdējuši.

Kā Samuelam

Protams, vecāki nebija gaidījuši, ka tā viss notiks. Edgars Patino atzīst, ka viņi sajutuši bijību Dieva priekšā. Bērnu dienu programmā viss noticis vēl ietekmīgāk. Abi ar sievu sākuši dedzīgi

lūgt Dievu, lai saprastu, ko Dievs vēlas, kādai kalpošanai bērnus gatavot.

Kevins saka, ka viņam vienmēr gribējies sludināt tā, kā to darīja tētis. Skatoties uz tēvu dievnama priekšā, viņš ilgojies kādreiz sludināt tāpat. Un tad vienu dienu notika kas īpašs.

„Bija pusdivpadsmit vakarā. Es gulēju, bet mani vecāki lūdza Dievu par mani, viņi to darīja jau 6 mēnešus. Viņi nekad nebija prasījuši, vai mēs gribam sludināt, taču viņi redzēja, ka mēs ar māsu bieži spēlējam „mācītāju un dziedātāju”. Mans tēvs teica, ka pēkšņi viņš dzirdējis balsi sakām: „Kevins sludinās.” Viņš pagriezies pret mammu un prasījis, vai viņa ko

Stāstot „labo vēsti”

Kopš Bērnu dienas programmas viņu kalpošana ir augusi plašumā. Tagad tā ir jau starptautiska kalpošana. Un Patino ģimene ceļo pa visu Amerikas kontinentu, sludinot un dziedot par glābšanu.

Kā top svētrunas? Viņi saka – tas notiek piecātā. Pirmais ir Svētais Gars, kurš sagatavo vēsti, māca un ietekmē sirdis. Tad otrais ir mācītājs Patino, kurš pēc daudz lūgšanām un laika, pavadīta kopā ar Dievu, tās uzraksta. Pēc tam mamma svētrunas pārvērš zīmējumos. Kevins un Deilīna nemācās svētrunas no galvas, bet lieto šos uzmetumus, lai iegaumētu svarīgo vēsti. Svētrunas parasti ilgst 25-30 minūtes, un viena vēsts satur 200-300 dažādus zīmējumus.

Tētis atzīst, ka viņš gan sagatavo svētrunas, bet Kevins un Deilīna ne vienmēr runā tā, kā rakstīts. „Sākumā man tas bija liels izaicinājums. Kā teoloģijas maģistrs es pārzinu homilētiku, hermenētiku, Bībeles ekseģēzi. Bet vienu dienu es sapratu, ka man vajag Svētā Gara apmācību, nevis tikai

akadēmisku sagatavotību. Tā mēs kopā ar Kevinu lūdzām Dievu samaisīt mūsu domas tā, lai es varētu sagatavotu svētrunas, kas ir piemērotas Kevinam. Tagad, kad es gatavoju svētrunas, es vienmēr jautāju Kevinam dažādus jautājumus.”

Kevins saka: „Kad esmu uz skatuves, es reizēm jūtu, ka man jāpasaka kaut kas, kas nav uzzīmēts svētrunas uzmetumā, un es varu pateikt lietas, pats nezinot, kāpēc es to saku. Bet tas aizskar klausītāju sirdis un palīdz cilvēkiem izšķirties kristīties.”

V. Karimabadi
“Adventist World”

teikusi. Tad viņš turpinājis lūgt. Atkal balss teikusi: „Kevins sludinās.” Viņš ienāca pie manis istabā, pamodināja un sacīja: „Kevin, vai tu gribi sludināt?” Es atbildēju: „Protams!” Tad viņš mani izveda ārā uz balkona un izstāstīja visu, kas noticis.

Tajā vakarā mēs pacēlām rokas pret debesīm un nodevām visu, kas mums ir, tam Kungam. Tagad es zināju, ka mana misija ir sludināt. Tas nebija tētis, kas to izdomāja, Dievs mani ir aicinājis.”

Arī mazā māsa Deilīna sludina. Kad viņai bija 3 gadi, viņa sniedza pirmo muzikālo priekšnesumu baznīcā kopā ar savu brāli.

Kādēļ kristieši svin Lieldienas

Valdis Zilgalvis,
adventistu draudzes Baltijas
ūnijas prezidents.

*J*a Kristus turpinātu dzīvot uz šīs zemes, vai Viņš pēc sava ieraduma neturpinātu ik gadu pieminēt šīs lielās svētku dienas?

“Mēs esam liecinieki visam, ko Viņš darījis jūdu zemē un Jeruzālemē. Viņu tie nonāvējuši, pakārdami pie krusta. Dievs Viņu uzmodinājis trešajā dienā un Viņam līcis parādīties ne visiem ļaudīm, bet Dieva iepriekš izredzētajiem lieciniekiem, mums, kas ar Viņu esam ēduši un dzēruši pēc Viņa augšāmcelšanās no mirušiem. Un Viņš mums pavēlējis tautai sludināt un apliecināt, ka Viņš ir Dieva iecelts soģis pār dzīviem un mirušiem. Par Viņu liecina visi pravieši, ka ikviens,

kas tic uz Viņu, Viņa Vārdā dabū grēku piedošanu.” (Apd. 10:39-43)

Lasītie vārdi norāda uz Kristus nāves un augšāmcelšanās nozīmi. Ar to kristietība, atšķirībā no citām reliģijām, ir saknota laikā un telpā. Tā ir apstiprināta ar aculiecinieku liecībām, un tai ir kardināla ietekme cilvēces liktenī.

Romas varas aizzīmīgotais kops nespēja paturēt Jēzu Kristu. Dieva Dēls iznāca no kapa spēkā un godībā. Marija dzirdēja un pazina Jēzus balsi. Toms

varēja Jēzu aptaustīt. Pēteris un Jānis liecina, ka viņi ir ēduši un dzēruši kopā ar Augšāmcelto. Izbiedētie mācekļi atguva mieru un saņēma uzdevumu būt Kristus vēstnešiem. Tā radās kristietība. Pat pirms tam, kad teologi sāka izskaidrot Jēzus nāvi ar dažādām salīdzināšanas teorijām, pirmkristiešu draudze to jau uzskatīja kā galveno liecināšanas tēmu.

Grēks

Kādēļ bija vajadzīga Kristus nāve

un augšāmcēlšanās? Atbildi atrodam senajos Bībeles Rakstos pirms Kristus dzimšanas. Sākumā Dievs radīja pasauli, kurā viss bija ļoti labs, kurā valdīja mīlestība un cilvēks bija laimīgs. Ar neuzticēšanos un nepaklausību Dievam Ieva un Ādams, tiecoties paņemt to, kas piederēja Tēvam – uzzināt visu: labo un ļauno – nostājās pretinieka – sātana pusē. Pasaulē viss izmainījās. Zeme, tās daba un iedzīvotāji tika pakļauti grēka un nāves lāstam. Pirmais vīrs Dievam sūdzējās par sievu, sieva par radību. Pirmais dēls kļuva par slepkavu. Pirmā ģimene cieta no vardarbības. Un lai arī cik varonīgi cilvēki dzīvoja tanī laikā, un lai arī kā tie centās atbrīvoties no ļaunuma, tomēr tie nonāca punktā, par kuru Dievam bija sāpīgi jāatzīst (1Moz 6:3, 5-6): “Mans Gars nevar mūžīgi būt ar cilvēku, jo tas ir miesa; viņa mūžs lai ir simts divdesmit gadus...” “Kad Dievs redzēja, ka cilvēku ļaunums augtin auga zemes virsū un ka viņa sirdsprāta tieksmes ik dienas vērsās uz ļaunu, tad Dievam kļuva žēl, ka Viņš cilvēku bija radījis, un Viņš savā sirdī noskuma.” Nāca vispasaules plūdi. Izglābās tikai astoņi cilvēki. Bija jauns sākums, un tomēr smagā mācība netika ņemta vērā. Cilvēki atkal atteicās uzticēties Dievam un vēlējās glābties saviem spēkiem.

Kristus augšāmcēlšanās man sniedz cerību

Kristus ir augšāmcēlies!

Šos vārdus pirmo reizi izdzirdēju nu jau vairāk nekā pirms 15 gadiem, un tie manai bērna diktī bēdīgajai sirsniņai, kas toreiz sēroja par tikko zaudēto vecmāmiņu, bija kā cerības stars. Lai gan toreiz nesapratu ne kas ir Kristus, ne ko nozīmē augšāmcēlšanās, bērnišķīgā uzticībā pieņēmu – nāve nav viss, ir Kāds, kas to ir uzvarējis.

Šodien vēsts – Kristus ir augšāmcēlies – turpina sniegt man cerību: “..bet jūs Mani redzēsiet, jo Es dzīvoju, un

Ištarte. Nimrods gāja bojā medībās, un viņa sieva paziņoja, ka vīra gars nogājis pazemē, pēc tam no turienes augšāmcēlies un iegājis saulē, un tāpēc sāka pielūgt sauli. Turpretī viņas gars pēc nāves ieiešot mēnesī, un tāpēc jāpielūdz arī mēness (mēness simbols arābu pasaulē pat mūsdienās nav tālu jāmeklē). Pēc vīra nāves sievai piedzima ārļaulības bērns Tamuzs. Lai attaisnotos tautas priekšā, viņa sacīja, ka tas ir dzimis no saules dieva, ka šis bērns ir atdzimis Nimrods. Interessants ir fakts, ka dēla ieņemšanas laiks sakrita

Šim notikumam par godu katru gadu tika svinēti svētki. Ne tāpēc, ka tie bija pagānu svētki, bet tāpēc, ka noteiktajā dienā Kungs bija veicis ārkārtēju glābšanas darbu.

ar mūsdienu Lieldienu laiku. Tie tika nosaukti par auglības svētkiem. Mēs redzam, ka senās Babilonas reliģijas pamatā ir izkropļots Ištā Dieva plāns. Iespējams, ka savā revolūcijā pret Dievu Ištarti vadīja tas pats gars, kas pievīla pirmo cilvēku. Sātanam nepatika Dieva spriedums (1Moz

ka Viņš ticīgo ir “nodrošinājis” ar patieso upuri, kas atrisina grēka problēmu. No Ābrahāma dēla Īzāka dzima Jēkabs. No Jēkaba 12 dēliem vēlāk veidojās Izraēla tauta. Viņi nonāca Ēģiptē. Sākumā tiem klājās labi, bet laika gaitā viss manījās, un viņus nežēlīgi pakļāva un verdzināja, bet Dievs pieminēja savus apsoltījumus Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam. Dievs izvēlējās laiku, kurā pagānu tautas pagodināja savus auglības dievus, un tieši tad izveda no Ēģiptes savu tautu. Tā Dievs atbrīvoja savu tautu no pakļautības

pagānu dieviem. Lai laikā, kad pagāni pieminēja savus dievus, Izraēlam būtu iespēja pieminēt īstu palīdzību, ko viņi bija saņēmuši no dzīvā Dieva.

Šim notikumam par godu katru gadu tika svinēti svētki. Ne tāpēc, ka tie bija pagānu svētki, bet tāpēc, ka tieši noteiktajā dienā Kungs bija veicis ārkārtēju glābšanas darbu – izvedis izraēliešus no verdzības. Iziešanas brīdī Kungs lika nokaut īpašu jēru un ar tā asinīm iekrāsot durvju palodas, tad ēst šo jēru ar rūgtām zālēm. Tādam namam pirmsdzimtos iznīcinošais eņģelis pagāja garām. Tā radās vārds PASHĀ – saudzēšana.

Šos svētkus svinēja ik gadu. Ik gadu Dieva tauta ēda pashā jēru, un ebreju tauta to dara līdz pat mūsdienām. Tā darīja arī Kristus, un mēs Bībelē nelasām nevienu norādi, ka šo dienu nevajadzētu svinēt tāpēc, ka tie ir pagāniski svētki. Izraēliešiem tie bija Kunga iecelti Saudzēšanas svētki. Vēl vairāk – šie svētki bija norāde, ka Dievs ir iepriekš paredzējis un sūtīs īsto pasaules saudzētāju – savu Dēlu. Ka pashā jēra vietā stāsies īstais Dieva Jērs, kurš uzņemsies uz sevis visas pasaules grēkus.

Piepildījums

Pienāca praviertotais laiks. Dieva Dēls ieradās uz mūsu zemes un tika pienaglots pie krusta. Tas notika Iziešanas svētkos. Tas ir neapstrīdams vēsturisks fakts, ka praviertiski noteiktā laikā Golgātas kalnā pacēlās krusts,

Tā Nimroda vadībā veidojās Bābeles tornis. Redzot šo sacelšanos, Dievs sajauc valodas. Cilvēki tika izkaisīti, radās Ninive, Asura un Kala. Izrādās, ka pamatā tam bija arī liels reliģisks sajukums.

Dieva plāns

Te savu izdomu pielika Nimroda sieva

3:15): “Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī.”

Atbrīvošana

Bībele mums ziņo, ka pēc tam Dievs aicināja Ābrāmu kļūt par visu tautu ticības tēvu. Kungs Ābrāmam atgādināja,

Baiba Bērziņa

Adventistu Cēsu draudze

pie kura pēc Romas prokurora Pilāta sprieduma mira nevainīgais Jūdu valdnieks – Jēzus Kristus. Ko šī atbrīvotāja nāve dod cilvēcei, katram no mums? Par to jau agrāk praviētis Jesaja rakstīja (53: 4-6): “Taču viņš nesa mūsu

Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem. Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku miroņu augšāmcelšanās. Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti. Bet ikviens savā kārtā: vispirms

cilvēkiem Ziemasvētki ir populārāki nekā kristīgās Lieldienas, kur pieminētas Dieva Dēla ciešanas mūsu grēku dēļ, dusa pēc pabeigtā pestīšanas darba un augšāmcelšanās, lai sāktos jauna dzīve.

Pateicoties Kristus augšāmcelšanai, mums ir cerība: tāpēc, ka Kristus mira un augšāmcelās, arī mēs, kas ticam uz Viņu, tiksīm piecelti no nāves Viņa atnākšanas dienā. Tie ir fakti, kurus varam pārrunāt. Un tomēr tāpat kā visi Bībelē pieminētie fakti, arī šis galvenais sevī nes ne tikai vēstures elpu, ne tikai nākotnes elpu, bet tas runā arī par garīgo piedzīvojumu šodien. Ja nebūtu šīs augšāmcelšanās, mēs paliktu grēkā. Bet pateicoties augšāmcelšanai, mums ir grēku piedošana. Mums ir apsolīts Augšāmceltā Pestītāja spēks sākt jaunu dzīvi.

Mēs varam priecāties, ka mums ir iesvētīts Praviētis, kurš aicina mūs pieņemt Dieva Vārdu. Augšāmceltais Kristus ir praviētis, par kuru Mozus savā laikā sacīja, ka Dievs cels mūsu vidū pravieti, kuram mums ir jāklausa. Tāpēc arī lasām apstiprinājumu, ka pirmkristiešu sapulcēs Kristus Vārds bagāti mājāja viņu vidū, lasām, ka Svētais Gars atvēra sirdis Kristus Vārdam. Jāņa evaņģēlijs ir īpaši uzrakstīts šinī nolūkā. Tur ir izmeklēti septiņi notikumi, kuros Kristus Vārds izdara brīnumu: atklāj, ko Viņš kā Dievs nozīmē mūsu dzīvē. Kristus Vārds ir tikpat iedarbīgs šodien, cik tas bija toreiz. Viņa vārdi var mainīt mūsu dabu, Viņa vārdi var mūs dziedināt fiziski un garīgi. Kristus vārdi ir mūsu garīgā barība, tie mūs šodien uztur.

Augšāmcelšanās ir manas ticības pamats

Jēzus Kristus augšāmcelšanās ir manas ticības un pārliecības pamats. Patiesības Gars man ļāvis piedzīvot lielo žēlastību apzināt Kristus augšāmcelšanās vēsturiskā fakta īstumu un personīgi piedzīvot tā garīgo spēku, ietekmi, pārdabiskumu un visvarenību. Tāpēc Kristus man ir augšamcēlies, dzīvs, vienmēr garīgi klātesošs un ļoti gaidu Viņa otro atnākšanu. Tad iznīcīgais apvilks neiznīcību, mirstīgais nemirstību un nāve tiks aprita uzvarā.

Liieldienas man vispirms saistās ar seno laiko Pasā svētkiem, pirmo Vakarēdienu augšistabā un tad tālākajiem pēc Kristus laika gadsimtiem, kuros kristietība ir pārvarējusi neiedomājamas grūtības, lai Liieldienas pa īstam būtu Kristus augšāmcelšanās svētki. Manā skatījumā, patiesā atsevišķa individa Kristus agāmcelšanās piemiņa ir kristības. No sirds vēlu Kristus augšāmcelšanās dzīvības spēku katram kā svētkos, tā ikdienā.

Uldis Liepiņš

Adventistu Rīgas 5. draudzes mācītājs

sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrājis sev, kurpretī mēs viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu. Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti. Mēs visi maldījāmies kā avis, ikviens raudzījās tikai uz savu ceļu, bet Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus viņam.” Būtībā praviētis saka, ka cilvēks pats nespēj tikt galā ar grēka problēmu. To risināt var vienīgi pats cilvēces Radītājs. Viņš kļuva cilvēks un izcieta mūsu grēku sodu, mira mūsu vietā, lai mēs saņemtu atbrīvošanu no grēka varas. Un tādā veidā mēs tiekam izņemti no sātana rokām. Tātad mūsu grēku sods ir izciests. Visi tie, kas lūgšanā atzīstam savu vainu, ticībā varam saņemt grēku piedošānu un attaisnojumu Dieva priekšā.

Uzvara

Tomēr arī Kristus nāvei nebūtu nekādas nozīmes, ja tūlīt trešajā dienā nesekotu augšāmcelšanās. Apustulis Pāvils to komentē šādi (1Kor 15:17-23): “Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad velīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos. Tad arī tie ir pazuduši, kas Kristū aizmiguši. Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki. Bet nu

Kristus, pēc tam tie, kas Kristum pieder Viņa atnākšanas dienā.”

Arī augšāmcelšanās ir vēsturisks fakts. Tās datums ir noteicams. Ja iziešana no Ēģiptes zemes bija svarīgs notikums, tad vēl svarīgāks notikums ir Kristus nāve, dusa kapā un Augšāmcelšanās. Ja Kristus turpinātu dzīvot uz šīs zemes, vai Viņš pēc sava ieraduma neturpinātu ik gadu pieminēt šīs lielās svētku dienas? Ar to tiek apstiprināta uzvara pār sātana varu.

Cerība

Par nožēlu jāatzīst, ka daudziem

Liieldienas man ir dziļu pārdomu laiks

Kristus visas cilvēces vietā bija starp debesīm un zemi – tumsā un viens. Pūlis smējās, pat tuvākie novērsās un aizliedza, mācekļi bēga. Tas ir tik nopietni!

Man Liieldienu laiks ir pārdomu un Kristus ciešanu pieminēšanas laiks. Tas ir laiks, kurā daudzi kristieši savās sirdīs sevišķi pārdzīvo Glābēja sāpju ceļu, nāvi un priecājas par augšāmcelšanos. Arī es.

Kopā ar citiem Liepājas Adventistu draudzes locekļiem un kristiešiem no citām draudzēm pagājušajā pavasarī piedalījies Krusta ceļā. Savā sirds apcerē katrā pieturas vietā izdzīvoju

mīļotā Jēzus sāpes, un no jauna pārliecinājos, cik Dievam mēs esam mīļi.

Man Liieldienas ir arī tāds kā jauns pavērsiens manas draudzes dzīvē, jo veidojas lielāka sadraudzība ar plašo Dieva bērnu saimi, kā arī mēs aicinām katru cilvēku izdarīt pareizo izvēli, lai dvēsele nepaliktu tumsā viena...

*Mirdza Kemte,
adventistu Liepājas draudze*

Viņa vārdi ir mūsu garīgā gaismā, Viņa vārdā ir mūžīgās dzīvības spēks.

Drošība

Pateicoties Kristus augšāmcelšanai mēs varam priecāties, ka mums ir Augstais priesteris, kurš ir pārkāps par visiem zemes priesteriem, par visiem eņģeļiem. Mums ir Augstais priesteris, kurš ir dzīvojis kā cilvēks un zina mūsu cilvēcīgās vajības, kurš mūs mīl ar mūžīgu mīlestību, un tāpēc mēs pie viņa varam pieiet bez bailēm. Viņš mūs ir nosaucis par saviem draugiem.

Panākot uzvaru pār grēku un nāves varu, Kristus ir ieguvis visu varu kā Debesīs, tā arī virs zemes. Viņš ir kungu Kungs un valdnieku Valdnieks. Sātana vara ir izslīdējusi no rokām. Jēzus ir kļuvis par mūsu tiesnesi un aizstāvi. Ja mēs to apzināmies – vai mēs centīsimies atcerēties to, ko citi mums sliktu darījuši, vai mēs aizlūgsim par šiem cilvēkiem? Kristus ir vara mainīt cilvēkus. Ticot Viņa augšāmcelšanās spēkam, mūsu uzticība Viņam izpaudīsies nevis citu tiesāšanā, bet aizlūgšanās par šiem

Kristu pagodinot sludinot nevis svinot

Godīgs meklētājs Bībelē neatradīs aicinājumu svinēt Jēzus augšāmcelšanās svētkus. Tāpat godīgs meklētājs Bībelē neatradīs pamatojumu tam, ka cilvēku veiktā Dieva likuma (sabata baušļa) pārgrozīšana tiek aizbildināta ar svinīgo un svēto Jēzus Kristus augšāmcelšanās notikumu. Labā ziņa ir tā, ka Bībelē atrodama augšāmceltā Jēzus Kristus vēsts tieši mūsu laikam. Mūsu laiks raksturīgs ar trim lietām – globālā sasilšana nodarbina zinātnieku prātus, globālajā ekonomiskajā krīzē ekspertiem nav ieteikumu izejai no tās, Baznīca atgūst globālu kontroli pār laicīgo varu. Augšāmceltajam

Jēzum Kristum ir glābšanās vēsts minētajā saījumā – tā atrodama Atkl.14:6-12 un 18:1-5. Tāpēc pagodināt augšāmcelto Jēzu Kristu man nozīmē nevis svinēt cilvēku izdomātus Lieldienu svētkus, jo visi tā dara, bet gan sadzirdēt (Atkl.3:20) un ar savu dzīvi un vārdiem pasludināt „mūžīgo evaņģēliju tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām” (Atkl. 14:6). Kaut mums būtu ausis, kas dzird!

*Konstantīns Reznikovs,
adventistu Rīgas 7. draudze.*

cilvēkiem.

Ja mēs pilnīgi uzticamies Viņam, tad noteikti piedzīvosim lielo satikšanās dienu, kurā satiksies visu laikmetu ticīgie. Bībelē teikts, ka viņu skaitu

neviens nevarēs izskaitīt. Un tikai tad mēs tā īsti ieraudzīsim to, kā Viņš mūs ir mīlējis un vērtējis. Mēs esam Viņa izredzēti un atpirkti. Dzīvosim šajā ticībā un cerībā!

Viņa nāves un augšāmcelšanās spēks

“Bezgrēcīgais Dieva Dēls bija piesists krustā; Viņa ķermenis bija sasists un ievainots; rokas, kas tik bieži tika izstieptas svētījot, tagad bija pienaglotas pie koka, kājas, kas tik nenogurstoši kalpoja mīlestībā, bija piekaltas stabam; ķēnišķīgā galva – ērkšķu kroņa sadursīta; trīcošās lūpas – pavērtas sāpju kliezienam. Viss, ko Viņš cieta – asins lāses, kas ritēja no Viņa galvas, rokām un kājām, sāpes, kas raustīja Viņa augumu un neizsakāmās mokas, kas pildīja dvēseli, kad Tēvs apslēpa savu vaigu – tas viss šodien runā uz katru cilvēces locekli, skaidri apliecinot: tevis dēļ Dieva Dēls piekrita nest šo grēka nastu; tevis labā Viņš satrieca nāves valstību un atvēra Paradīzes vārtus. Tas, kas klusināja trakojošos viļņus un staigāja pa putojošām bangām, kas lika trīcēt velniem un bēgt slimībām, kas atvēra neredzīgo acis un atsauc dzīvību mirušos, Tas pats pie krusta sevi pienesa par upuri, – un to Viņš darīja mīlestībā pret Tevi. Uzņemoties grēku, Viņš pacieta Dieva taisnīgās dusmas un tevis labā pats kļuva par grēku.” (629. lpp.)

Tāpēc toreiz, raudzīdamies uz Pestītāja krustu, eņģeļi tiešām varēja gaviļēt, jo, kaut gan visu tie vēl neizprata, tie tomēr zināja, ka grēka un sātana iznīcināšana tagad ir droša uz visiem laikiem, ka ir garantēta cilvēku izglābšana, kā arī mūžīga Visuma brīvība. Kristus pats ļoti labi saprata, kādi būs Golgātā pienestā upura rezultāti. Raudzīdamies uz tiem nākotnē, Viņš pie krusta izsaucās: “Viss piepildīts!” (638. lpp.)

Sataisāmās dienas vakarā, saulei rietot, atskanēja bazūnes, vēstīdamas, ka iesācies sabats. Pasā svētki tika svinēti tāpat, kā tas tika darīts jau gadsimtiem ilgi, kamēr Tas, uz kuru tie norādīja, bezdievīgu roku nonāvēts, dusēja Jāzepa kapā. Sabatā dievnama pagalmi bija ļaužu pārpildīti. Tomēr vēl

nekad agrāk šīs ceremonijas neizraisīja tik pretrunīgas jūtas. Bazūnes, mūzikas instrumenti un dziedātāju balsis atskanēja tikpat dzidri un skaļi kā vienmēr, tikai visur bija jaušama kāda dīvaina noskaņa. Ļaudis cits pēc cita apvaicājās par kādu ārkārtēju notikumu. Līdz šim Vissvētākā vieta no visu skatiem tika rūpīgi sargāta. Tagad tā bija atklāta. No tīriem līnīm austais, zeltā un purpurā darinātais gobelēnveida priekšsargs bija pārplēsts no augšas līdz apakšai. Ar drūmām priekšnojautām priesteri pildīja kalpošanu. Vissvētākās vietas bijājamā noslēpuma atsegšana biedēja tos ar tuvojošās nelaimes draudiem. (644. lpp.)

Pār Jāzepa atvērto kapu Kristus uzvaroši pasludināja: “Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība.” Tādus vārdus varēja sacīt vienīgi Dievs. Visas radītās būtnes dzīvo, pateicoties Dieva gribai un spēkam. Tās ir atkarīgas no dzīvības, kas saņemta no Dieva. No visaugstākā sera līdz viszemākajai dzīvībai būtni, visus uztur viens dzīvības Avots. Vienīgi Tas, kurš ir viens ar Dievu, varēja sacīt: “Man ir vara savu dzīvību atdot un Man ir vara to atkal ņemt.” Kristus bija vara saraut nāves saites, jo Viņš ir Dievs. (653. lpp.)

Pasā svētki tika iecelti par piemiņu Israēla atbrīvošanai no Ēģiptes verdzības. Dievs bija pavēlējis, lai gadu no gada, kad bērni vaicās, ko tas nozīmē, viņiem tiktu atstāstīti šie vēstures notikumi. Tādā veidā šo brīnišķo izglābšanu vajadzēja saglabāt viņu atmiņā. Bet Vakārēdiena sakramentu Kungs deva, lai pieminētu pestīšanu, kas iegūta Kristus nāves nopelnā. Tas jāievēro tik ilgi, kamēr Viņš nāks otrreiz spēkā un godībā, un ir kā līdzeklis, ar kuru mūsu atmiņā paliek dzīvs Viņa lielais darbs.” (540. lpp.)

*Elena Vaita
“Laikmetu ilgās”*

Valda Reķe,
ģimeņu kalpošanas
nodaļas vadītāja.

Ja grauds nekrīt zemē un nemirst...

*„Bet Jēzus atbild viņiem: „Ir pienākusi stunda, kad Cilvēka Dēls top pagodināts. Patiesi, patiesi, es jums saku, ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu.””
(Jāņa evaņģēlijs 12:23-24)*

Kristīgā pasaule ievēro Lieldienu laiku, īpašu laiku pirms Lieldienu svētkiem. Mūsu saruna nerisinājās par to, kā pareizi šo laiku saukt, kā pareizi un cik ilgi to ievērot un tā joprojām. Ar Valentīnu Sūniņu runājam par šī laika būtību, jēgu un tā nozīmi cilvēka dzīvē.

Ja grauds nekrīt zeme un nemirst, tas paliek viens, taču, ja tas mirst, tas nes daudz augļu – Jēzus vārdi.

Kas ir grauds? Grauds sevī auklē jaunu augu, jaunu vārpu ar daudz graudiem. No šī grauda spēka, olbaltumvielām, audzēšanas vides un apstākļiem ir atkarīga jaunā raža, kāda tā būs – stipra, spēcīga vai nīkulīga.

VALENTĪNA SŪNIŅA

- Dzimusi, augusi, skolojusies Talsos;
- Pedagoģe ar vairāk nekā 30 gadu pieredzi;
- Triju pieaugušu bērnu māte;
- Kristiete, Atmodas laikā pievienojusies Adventistu draudzei;
- Pedagoģijas zinātņu maģistre un doktorante;
- Lektore pieaugušo izglītībā, profesionālo meistar-klašu vadītāja;
- Ilggadēja, daudzu mācību grāmatu autore.

Kuram tad gribas iet bojā, mirt, praktiski sapūt augu valstī, atdot sevi visu? Turklāt labprātīgi. Tas ir upuris. Kristus kā pilnīgs grauds no mūžības bija gatavs šim upurim. Viņš mira un nesa daudz augļu. Tā ir patiesībā Lieldienu būtība – Kristus nāve, lai būtu jauna dzīvība.

Dabā grauds nomirst, pazaudējot visu slikto, nevajadzīgo, paliek tikai tas, no kura var rasties kas jauns, kvalitatīvs. Ja grauds vai kartupelis neļautu sevi iedēstīt zemē, tad taču nekas jauns neizaugtu. Kas notiku ar viņu pašu? Paliek vecais, kas pats ar laiku arī aiziet bojā un iznīkst.

Šī rakstuvietā atklāj Lieldienu būtību, Kristus nāvi un augšāmcelšanos, un tās nozīmi globālā mērogā.

Kāda, tavuprāt, ir Lieldienu garīgā nozīmē?

Man Lieldienu laiks ir savas iekšienes ieraudzīšana. Laiks, kad īpaši pievērst uzmanību savas garīgās dzīves sakārtošanai – paskatīties uz sevi no malas.

Man šis laiks rosina domāt par jaunu dzīvi, par to, kā piedzimst dzīvība – tīra, jauna, nevainojama. Par sirdi, par tās attīrīšanu no visa negatīvā, par domu un lūgšanu pēc jaunas, tīrākas, labākas sirds, nekā tā ir bijusi.

Ko nozīmē ieskatīties sevī?

Ieskatīties sevī dziļāk – iztīrīšana, atdzimšana ik gadu no jauna. Tieši viss pavasara laiks arī rosina līdz ar dabas atmošanos rosīties, raisīties un augt. Pavasara zaļo svaigumu nevar salīdzināt ne ar vienu svaigumu citā gada laikā.

Atceros, kad pirms Atmodas laika katru gadu krāsojām olas, tā bija interesanta nodarbe, man patīk krāsas, košas

krāsas. Manuprāt, tā pat ir māksla. Taču par maz ir Lieldienu laikā šos svētkus spodrināt, izdaiļot no ārpuses. Šis ir laiks, kad izvērtēt iekšieni, tieši saturu.

Ieskatīties sevī nozīmē būt atklātam pret sevi. Dievs un es. Nevienam cilvēkam nav jāatskaitās, tā ir mana personīgā analīze, pārdomas, izvērtējums. Ir jāapstājas, lai domātu un vērtētu, nevis lielu mērķu vārdā veikt lielus darbus, bet priecāties par mazumiņu, par atdzimšanu, attīrīšanās procesu. Melns nevar pārvērsties par baltu, tādas straujas pārmaiņas nenotiek. Notiek attīrīšanās, liekā izmešana, labā sakopšana.

Patiesībā ieskatīšanās sevī ir ļoti grūts process – pateikt sev, ka ikdienā, to, ko daru, varu uzlabot. Lai cik gribētu darīt tikai un vienīgi labu, ikdienas gaitās iznāk strīdi, apvainojšanās. Ja darbs, ikdiena nedod prieku, nav gandarījuma

sajūtas, tad tas nozīmē, ka jāapstājas un jāpārvērtē vērtības.

Vai svētku laiks ir īpašs ar kādu mērķi?

Lieldienu laikā aktualizējas problēmas, cilvēka personīgās problēmas, bet atdzimšanai būtu jānotiek arī citos gadalaikos, dienās, nedēļās, bet tajā pašā laikā simbolika liek pārdomāt zināmas lietas. Vide rosina un ietekmē iekšējai analīzei, pārdomām, lai gan ārējais noformējums nav galvenais, bet tajā pašā laikā ārējam izskatam jānorāda uz saturu, piepildījuma būtību un nozīmi.

Svētku laikā cilvēki arvien kaut ko gaida. Šis ir labs laiks, lai uzrunātu cilvēkus – motivētu un mudinātu – kuram palīdzēt, kam kalpot.

Šiem svētkiem būtu jāienes augšāmcelšanās pārmaiņas arī cilvēku attiecībās un attieksmē. Piemēram, jauniešu un pieaugušo cilvēku savstarpējās attiecībās. Jaunie cilvēki negaida nopēlumu, bet varbūt man jāpārdomā, ko tieši es esmu darījusi, lai veicinātu pārmaiņas. Sabiedrības seja ir iepriekšējā laika paaudzes rīcības seku rezultāts. Atbildība par sabiedrību jāuzņemas visiem, ne tikai tiem, kas strādā valdībā.

Svētku vēlējums

Novēlu ikvienam šajos svētkos, Lieldienu laikā, izvērtēt sevi, būt gatavam nest atbildību par savu laiku un savas dzīves cilvēku loku – savu ģimeni, saviem bērniem. Nemelot, nekrāp, neuzkraut vainu svešiem cilvēkiem. Būt gataviem nest upurus un nest daudz praktisku, vērtīgu augļu.

Kāpēc, Dievs?

Andris Pešelis,
adventistu Dobeles
draudzes mācītājs
(svētruna).

Tas var šķist nežēlīgi un netaisni, ka Dievs pieļauj ciešanas un caur tām uzrunā ļaudis, lai tos glābtu. Taču bieži vien cita ceļa, acīmredzot, nav.

Nesen presē redzēju fotoattēlu, kur attēlots irākiešu bērns koalīcijas kareivju vidū. Tikko kā bērna acu priekšā šie kareivji nošāva viņa vecākus, bērna rokas sarkanas no mātes asinīm, bet sejā šausmu un izbaiļu grimase. Cits stāsts – plūdu laikā strauja upe izgāja no krastiem un draudēja sagraut kādu māju. Helikopterā esošajiem glābējiem bija izdevies no mājas jumta nocelt māti, kas savās rokās turēja bērnu. Izglābšanās bija tik tuvu, taču māte nogurumā nespēja noturēt bērnu un tas iekrita mutuļojošā straumē. Tepat Latvijā alkohola reibumā šoferis nenovaldīja savu braucamrīku un ietriecās pretimbraucošajā automašīnā. Sadursmes brīdī gāja bojā tajā braucošā

ģimene, izņemot mazgadīgo bērnu, kurš pēc avārijas smagi cieta un kļuva par invalīdu uz mūžu.

Lasot par tamlīdzīgiem emocionāli smagiem notikumiem, rodas cilvēciski loģiska doma – kāpēc Dievs neko nedarīja, lai to novērstu? Kā šādās situācijās sludināt par Dieva mīlestību? Vai šīs mīlestības pieminēšana būtu nevietā un labāk paklusēt? Neviļus domas nosliecas uz šaubām par Dieva mīlestību un taisnīgumu. Vai labāk būtu par šādām lietām nedomāt un priecāties, ka tas nav noticis ar mani?

Ko vēlas ienaidnieks?

Ienaidnieks vēlas, lai ļaudis apšaubītu Dieva mīlestību un taisnīgumu. Un šādi

notikumi it kā dod pamatu šaubām; bet kurš patiesībā ir vainīgais? Bībelē Ījaba grāmata paver plīvuru, kas aizklāj reālo situāciju pasaulē. Šīs pasaules valdnieks sātans dara visu, lai nomelnotu Dievu un radītu šķietamību, ka netaisnība nāk no Dieva. Lasot šo grāmatu, šķiet, ka paliek neatbildēti Ījaba jautājumi. Dieva atbildē minēts leviatāns, behemots, radīšanas darbi, bet nekas netiek sacīts par Ījaba ciešanu iemesliem, kur Dievs pats sacīja sātanam: “...kaut arī tu Mani pret viņu esi musinājis un skubinājis viņu nepamatoti padarīt nelaimīgu.” (Ījaba 2:3) Kāpēc tā? Dievs norādīja Ījabam un arī mums, ka Viņš vēl aizvien kontrolē visu notiekošo pasaulē. Un dzīve šajā pasaulē vēl nav viss. Dievs

pieļauj ļaunumu, lai ļaunums vairāk nekad mūžībā neatkārtotos.

Ienaidnieks, izmantojot šausmu pilnos notikumus, cenšas izprovocēt Dievu, vēlas gūt virsroku pār Dieva autoritāti un būt noteicējs. Tas notika arī Golgatas kalnā, kad Jēzum tika sacīts: “Ja Tu esi Dieva Dēls, kāp no krusta zemē, tad mēs Tev ticēsim...” (Mateja 27:40, 42)

Dieva nodomi

Taču Dievam, pieļaujot ciešanas un netaisnību, acīmredzot, ir vairāki noteikti mērķi: pirmkārt, ciešanas ir kā līdzeklis ļaunu raksturu pārveidošanā uz glābšanu mūžīgajai dzīvei: “Jo, kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs... Jo jebšu Viņš krustā sists nespēcā, bet Viņš ir dzīvs Dieva spēkā, tāpat arī mēs esam nespēcīgi, bet ar Viņu dzīvosim Dieva spēkā jūsu vidū.” (2Kor. 12:10; 13:4) “Kad nu Kristus ir cietis miesā, tad apbruņojieties arī jūs ar to pašu prātu, jo tas, kas ir sācis ciest miesā, ir mitējies no grēka... Bet tā kā nu jums ir daļa pie Kristus ciešanām, priecājieties, lai jūs arī, Viņam godībā parādoties, varētu liksmoties un priecāties.” (1Pēt. 4:1, 13) “Tad nu es esmu liksmis savās ciešanās, kuras nesu jūsu labā, piepildīdams to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanām, savā miesā par labu draudzei...” (Kol. 1:24)

Otrkārt, tās liecina pret grēku, kas ir pieļauts pirmo un vienīgo reizi Visuma vēsturē. Ciešanām ir jāizsāp, lai tās vairs nekad neatkārtotos: “Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums... jo mums ir zināms, ka visa radība vēl aizvien līdz ar mums kļūst nopūšas un cieš sāpes.” (Rom. 8:18, 22) “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.” (Atkl. 21:4) Dievs pieļauj ciešanas nākotnes vārdā.

Ciešanu nozīme

Lasot šos vārdus, kāds var uzdot jautājumus: kādā veidā katra atsevišķā cilvēka ciešanas ietekmē iespēju tām neatkārtoties nākotnē? Kā būs ar tiem konkrētajiem cilvēkiem, kas cieš vai iet bojā? Kāpēc Dieva mīlestība iet kopā ar ciešanām, nevis tās atceļ?

Apustulis Pāvils sacīja: “Miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību, nedz arī iznīcība var iemantot neiznīcību.” (1Kor. 15:50). Mēs ar savām ciešanām neveicinām Debesu valstības tuvošanos, kā to dažkārt uzskata askēti un

mūki. Mums vienkārši piemīt iznīcīga miesa, kas pakļauta grēka iekšējai un ārējai iedarbībai. Tādēļ ciešanas ir kā konsekvence piederībai pie grēkā kļūstās Ādama miesas. Mēs tādi piedzimstam. Mēs tādi piedzimām, un ciešanas kalpo kā indikators, ka ar mums un ar šo pasauli kaut kas nav kārtībā. Ciešanas cilvēkam liek meklēt glābšanu – izeju no sāpēm, zaudējuma, nāves. Ciešanu autors ir velns, bet Dievs tās spēj izmantot cilvēku glābšanā no mūžīgās pazušas, kas sagaida šo pasauli. Kāds var sākt kurnēt un sacīt: „Es negribēju piedzimt grēcinieks!” Tiešām, mums nejautāja – vai mēs piekritām būt grēcinieki, bet mums tiek jautāts – vai vēlies būt izglābts? No mums tiek sagaidīta apzināta izvēle – palikt savā iedzimtajā stāvoklī, vai piedzīvot glābšanu Kristū. Caur glābšanas piedāvājumu Dievs ir paredzējis ko tādu, kas netiek piedāvāts

mīl cilvēku, tādēļ vēlas cilvēkam atdot to, ko viņam laupīja grēks. Dievs vēlas atjaunot Ēdeni un meklēt tās nākotnes iedzīvotājus. Skat. 1Tes. 5:9.

Nākotnes perspektīva

Runājot konkrēti par sākumā minētajiem piemēriem, cietējiem un bojā gājušajiem, mūsu skats parasti ir vērst vienīgi uz šo dzīvi – 70-80 gadu ilgo mūžu. Dievs šo dzīvi uzlūko plašāk – kas būs pēc tās? Tas ir Viņa ziņā, kas notiks ar šiem bojā gājušajiem. Mēs varam jautāt līdzīgi Pēterim: „Bet kas būs ar šo, Kungs?”, taču droši vien saņemsim analogisku atbildi: „Kāda tev daļa? Tu seko Man!” (Jāņa 21:21-22). Ja kāds novēršas no Dieva, nespēdams rast atbildes uz šiem jautājumiem – tā ir katra izvēle. Ja cilvēks tic, ka Dievs ir netaisns, viņš piebalso sātana apsūdzībām un zaudē. Ja cilvēks turpina uzticēties Dievam, kurš viņa dzīvē pieļauj nesaprotamas, brīžam sāpīgas

Dievs pieļauj ļaunumu, lai mūžībā tas vairs nekad neatkārtotos.

nevienai nekritušajai pasaulei Visumā – kļūšanu par Dieva bērnu, valdīšanu kopā ar Kristu. (Atklāsmes 20:4 un Daniēla 7:9, 22.)

Daudz vairāk ir ļaunu, kas uzlūkojuši Dievu ciešanās, nekā to, kas Viņu meklējuši tikai ideju līmenī ar prātu. Apustulis Pēteris ir sacījis: „...kas ir sācis ciest miesā, ir mitējies no grēka.” (1Pēt. 4:1) Vai tad ciešanas glābj no grēka? Nē! Tomēr tās attur no tālākās grēkošanas un mudina meklēt Glābēju. Kāds var izsaukties: „Kaut Dievs mani mazāk mīlētu! Tad man mazāk būtu jācieš.” Kristus līdzībā pazudušajam dēlam bija jānonāk līdz cūku silei, lai saprastu, ka jāiet atpakaļ pie sava tēva. Dievs pieļauj ciešanas ne tik daudz audzināšanas, cik glābšanas nolūkos. To klātbūtne atgādina par nepieciešamību būt atkarīgam no Dieva žēlastības. Lasi 2Kor. 12:7-10 par apustuļa Pāvila ciešanām. Ievēro, šajā gadījumā cietējs bija ievērojams evaņģēlists un misionārs, Dieva vīrs, draudzes pīlārs. Dievs ir ieinteresēts glābšanā, bet mēs esam iznīcīgi un grēcīgi, tādēļ šādi līdzekļi. Varbūt tas var šķist nežēlīgi, netaisni un pat brutāli, ka Dievs pieļauj ciešanas un caur tām uzrunā ļaudis, lai tos glābtu. Taču cita ceļa, acīmredzot, bieži vien nav. Dievs

lietas, viņš šādi attaisno Dievu līdzīgi Ījabam, kuru Dievs pieņēma un svētīja. „Jo ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām,” (Ebr. 11:1) un taisnais dzīvos no ticības (Rom. 1:17).

Uzlūkojot notikumus, kā šī raksta sākumā, mūsu redzesloks ir ierobežots, fragmentārs, mēs neredzam šīs lietas tā, kā tās redz Dievs – kopainā. Uzticēsimies Dievam un nodosim sevi Viņa rokās, jo Viņš ir mīlestība. Viņa domas ir glābšanas domas: “Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas, un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.” (Jeremijas 29:11) Šeit mums nav paliekošas vietas, jo Dievs tiem, kas Viņam uzticas, ir sagatavojis ko labāku – zemi, kur taisnība mājā. Kristus teica: „Pasaulē jums ir bēdas, bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis.” (Jāņa 16:33) Tas ir apsolījums, ka, ticībā sekojot Jēzum, kurš nevainīgs un bezgrēcīgs brīvprātīgi izvēlējās ciest kopā ar mums un par mums, arī mēs varam uzvarēt un, lai gan ir ciešanas un zaudējumi, iegūt mūžīgo, nesalīdzināmi vērtīgāko dzīvību jaunajā nākotnes Ēdenē.

Internets un Dievs?

*Vai, izmantojot internetu, var sludināt par Dievu?
Kāda ir tava personīgā pieredze?*

Daumants Kleimanis,

19 gadi, students:

Protams, ka var. Pēc manām domām, mūsdienās tas ir viens no efektīvākajiem un vajadzīgākajiem veidiem, kā sludināt par Dieva vēsti cilvēcei, jo internets aptver lielas ļaužu masas. Arī mana personīgā pieredze to rāda. Februāra

pašā sākumā izveidoju domubiedru grupu "Bībele un tās pravietojumi par pasaules noslēgumu" portālā draugiem.lv. Un gribētos teikt, ka Dievs ir svētījis - atsaucība ir liela, un tas ir lielisks veids, kā pildīt Dieva uzdoto misiju. Caur internetu var ātri apmainīties viedokļiem un sazināties ar cilvēkiem, kas ir tālu. Esmu pārliecināts, ka Dievs vēlas, lai mēs izmantotu internetu Viņa Vārda pasludināšanā.

Simona Kaspars,

21 gads, studente:

Jā, noteikti, internets var palīdzēt liecināšanā par Dievu. Bet es tomēr vairāk izvēlos individuālus kontaktus ar cilvēkiem. Manuprāt, tādā veidā liecināt ir daudz efektīvāk. Taču caur internetu ir iespējams uzrunāt uzreiz daudz

lielāku cilvēku skaitu. Mūsdienās cilvēkiem ir maz laika, un caur internetu var apvienot daudzas noderīgas lietas, arī liecināšanu par Dievu. Galvenais ir tas, kā mēs šo vēsti pasniedzam.

Agnis Ariņš,

19 gadi, students:

Internets mūsdienās jau ir ikdienišķa parādība, kas daudziem kļuvusi par galveno izziņas avotu un komunikāciju kanālu, un tā izplatība turpina strauji augt dienu no dienas. Būtu neapdomīgi neseļot līdzīgu laikam un neizmantojot

interneta sniegtās iespējas arī sludināšanas procesā - izdzīvos tas, kas pielāgosies.

E-vide dažkārt ir labāka par reālo dzīvi ar to, ka tā rada anonimitātes sajūtu, kas padara cilvēkus drošākus un atvērtākus, tur valda rīcības brīvība, un nekas nevienam netiek uzspiests - tādēļ viena no perspektīvām idejām ir izveidot augstas kvalitātes reliģiska satura tīmekļa vietnes ar apmeklētājiem saistošu saturu, kā arī aktīvi reklamēt tās.

Mūsdienās lielu popularitāti ir ieguvuši dažādi sociālie tīkli, piemēram, draugiem.lv, kas savukārt rada daudzas iespējas aktīviem kristiešiem, piemēram, piedalīties diskusijās forumos, domubiedru grupās, sarakstīties ar vēstuļu palīdzību.

Pagaidām ar personīgiem panākumiem nevar dižoties, bet noskaidrojies, ka daudzu draugu attieksme ir diezgan noraidoša, un varbūt tieši aktīvāka sludināšana e-vīdē būs panākumu atslēga šo cilvēku atgriešanai.

Raivis Karzons,

19 gadi, students:

Mūsu dzīvesveids jau sludina Dievu. Paši gan mēs to nepamanām, bet apkārtējie gan.

Sludināt interneta vidē Dievu var, bet tas ir citādāk nekā tā tradicionālā izpratnē.

Sarunas laikā tiek vērotas emocijas un

attiecīgi tālāk veidota diskusija, bet šeit atliek paļauties uz cilvēka rakstīto. Sludināt ar interneta palīdzību var ikviens. Atliek populārājā draugiem.lv portālā uzvesties kā kristietim pienākas un aktīvi iesaistīties dažādās diskusijās. Pašiem veidot diskusijas ar kristīgu ievirzi. Populārā čatošanas programma skype ir palīgs sludināšanai un draugu ticības stiprināšanai. Un to mēs varam darīt vakaros vai kad esam slimi.

Runājot par personīgo pieredzi, tā ir dažāda. Daži turpina iesākt sarunu, daži neko neatbild. Varbūt viņi apdomājas? Vai varbūt es viņiem liekos muļķīgs? Iepriecina tas, ka rakstītais paliek pieejams jebkuram cilvēkam, jebkurā vietā, jebkurā laikā. Taču apbēdina tas, ka neredzu rezultātus un neredzu cilvēka emocijas.

Māris Debners,
palīgmācītājs:

Vai, izmantojot internetu, var sludināt par Dievu? Noteikti! Kaut gan internets nav un nekad nebūs primārais sludināšanas līdzeklis. Nekādas tehnoloģijas nevar aizstāt Kristus metodi – personīgu saskarsmi ar cilvēkiem. Tomēr kā palīglīdzekļi tās ir ļoti noderīgas.

Darbojoties šajā vidē jau vairākus gadus, interneta izmantošanā esmu ievērojis divus galvenos plusus. Pirmkārt, informācijas neierobežota pieejamība. Ja jums ir kāda informācija, ar kuru vēlaties dalīties, internets piedāvā visplašāko potenciālo auditoriju. Saskaņā ar statistiku, kopējais Latvijas interneta lietotāju skaits mēnesī sasniedz gandrīz 1,6 miljonus (ap 70% no kopējā valsts iedzīvotāju skaita) un turpina pieaugt. Internetam, attiecībā pret konkurējošajiem medijiem – radio un televīziju, ir ļoti būtiska priekšrocība: tajā piedāvātā informācija (teksts, foto, audio, video u.c.) ir pieejama ilgstoši un jebkurā paša lietotāja izvēlētajā laikā. Piemēram, jūsu ievietotais raksts būs lasāms tiklab šodien, kā arī pēc gada.

Otrs būtiskākais arguments par labu interneta izmantošanai

ir ērtas divpusējas vai daudzpusējas saziņas iespējas, sākot ar visvienkāršāko, e-pastu, un beidzot ar reālā laika videokonferenci.

Attiecībā uz internetu nevar nepieminēt arī negatīvo. Ja Bībeli dzejiski prāti salīdzina ar dārgakmeņu raktuvēm, tad internetu es gribētu salīdzināt ar milzu jūru, kurā saplūst kopā viss iespējamais – sākot no skaidra kalnu avotu ūdens un beidzot ar lielpilsētu fekālo kanalizāciju. Interneta vides piesārņojuma pakāpe noteikti ir ļoti augsta; tas ir fakts, ar kuru jāērķinās, bet nedomāju, ka tam vajadzētu mūs atturēt no šī tehnoloģiskā līdzekļa izmantošanas Dieva valstības sludināšanā.

Un vēl kas. Iepriekš minētie divi plusi var pārvērsties arī par nopietniem mīnusiem. Ja personīgas sarunas laikā ar draugu jūs sarunājat muļķības, tās dzird tikai viens cilvēks un tikai vienu reizi. Bet, ja jūs uzrakstāt muļķības, piemēram, interneta forumā, tās lasīs varbūt pat tūkstošiem cilvēku šodien, rīt un parīt. Tāpēc, pirms spiest liktenīgo ENTER, vajadzētu pārdomāt ne vien desmit, bet divdesmit reizes! Diemžēl globālajā tīmeklī ir ne tikai pozitīvi piemēri, bet arī neskaitāmi daudz nožēlojamu gadījumu, kur, jādomā, vislabāko nodomu vadīti cilvēki, cenšoties sludināt par Dievu, faktiski Viņu apkauno. Internets, kā pati dzīve, ir saistīts ne tikai ar lielām iespējām, bet arī ar lielu atbildību.

PERSONĪBA: LĪVA PRIEDIŅA (20)

Kā es iepazīnu Dievu? Jautājums, uz kuru atbilde, manuprāt, katram ticīgajam ir Brīnums, to tā nevar pastāstīt un ietvert vārdos. Tas ārēji redzamais mirklis bija 14 gadu vecumā, kad ar mammu sākām atkal iet uz Adventistu draudzi Tukuma. Tukuma Ceļa Meklētāji man parādīja patiesu bērnu Mīlestību. Viņi un citi draudzes locekļi man bija kā liecība par Debesu Tēvu, kuru arī es gribēju arvien tuvāk iepazīt!

Mana mīļākā rakstu vieta Bībelē: Pāvila vēstule Romiešiem 8:38, 39 “Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīve, ne eņģeļi, ne varas, ne tagadne, ne nākotne, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne kāda cita radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!”

Es draudzē vadu Ceļa Meklētāju klubu Valmieras draudzē.

Savā draudzē es gribētu redzēt: dziļu interesi vienam par otru un par Dievu, kā arī vairāk cilvēkus, kuri vēl nepazīst Dievu.

Lielākais piedzīvotais pārbaudījums: Tas ir gan pārbaudījums, gan uzvara, gan atbildēta lūgšana!! Kad iestājos Vidzemes Augstskolā, nezināju, ka studijas notiek arī sabatos. Tā bija gara cīņa gan manī, gan ap mani. Sarunas ar vadību, pasniedzējiem un atkārtotas sarunas, laušanās it kā aizvērtās durvīs, vēl arī apkārtējie apstākļi un cilvēku viedokļi. Bet šādos mirkļos ir svarīgi sadzirdēt tieši Dieva atbildi, nevis apkārtējo komentārus. Būtiski aiz visiem apstākļiem saskatīt Dievu, raudzīties pāri apstākļiem un problēmām. Tik daudzi cilvēki lūdza, ticībā lūdza. Daudz, ļoti daudz spēj taisnu cilvēku lūgšanas. Dievs tajā bija pāri visam, Viņš to atrisināja kā Brīnumu manā priekšā. Kur es redzēju problēmu kalnu, Viņš redzēja atrisinājumu un iespēju man kaut ko iemācīt! Iemācīt kaut ko jaunu par uzticību un Viņa mīlestību! „Tātad ne no cilvēka skriešanas vai gribēšanas, bet viss no Dieva žēlastības!” (Rom.9:16).

Ārpus draudzes es darbojos Latvijas Kristīgajā Studentu

Brālībā, vadu Bībeles studijas studentiem, pavadu laiku ar tuviem cilvēkiem! Studēju Vidzemes Augstskolā Komunikācijas un sabiedriskās attiecības.

Mīļākā mūzika: patīk džeza mūzika. Īpaši tādi instrumenti kā saksofons, ģitāra un klavieres.

Mīļākās grāmatas: “kstīte”, “Vinnijs Pūks un viņa draugi” (Alans Aleksandrs Milns), “Ceļavārdi Gaismas bruņiniekam” (Pauls Koelju).

Lietainā dienā es labprāt eju pastaigāties un domāju, domāju un vēlreiz domāju.

Mīļākie ziedi: hiacintes.

Gribētu aizbraukt uz tuksnesi un Izraēlu.

Ceļojums pa Svēto Zemi

Novembrī mums (man un vīram) bija iespēja doties uz „Svēto zemi”, vietu, kur pirms 2000 gadiem staigāja Jēzus. Es ļoti gribēju vēl šajā dzīvē izstaigāt pa Jēzus pēdām. Būt tajās vietās, kur staigāja Jēzus, lai manā vietā nomirtu...

Jeruzāleme

Vecpilsēta kā senatnē ieskauda ar augstiem mūriem. Izejam cauri vieniem no vecpilsētas vārdiem un nokļūstam pilsētas sirdī.

Dodamies uz vietu, kur Jēzus kopā ar mācekļiem baudīja svēto Vakarēdienu un kur 7 nedēļas pēc Jēzus nāves apustuļi saņēma Svēto Garu. Izstaigājam seno ebreju kvartālu un nonākam pie slavenā, 15 metrus augstā Raudu mūra. Vietas, kur var piekļūt jebkurā diennakts stundā.

Visur piekļūt gan nevar. Vīriešiem un sievietēm pieeja ir atsevišķa, atdalīta ar augstu sienu. Bet lūgt var ikviens. Lasīt Toru vai ļauties klusām pārdomām. Ikviens, kas nokļuvis līdz sienai, var tai pieskarties vai atstāt zīmīti ar lūgšanu. Sienā ir plašas un iedobumi, kas piepildīti ar neskaitāmām papīra lapiņām, uz kurām uzrakstītas lūgšanas. Tās, kuras izkritušas, tiek savāktas un novietotas kādā īpašā, šim nolūkam paredzētā vietā.

Izspraukušies cauri tirdzniecības kvartāla līkumotām ieliņām, nonākam pie bazilikas, kuru sauc par Golgātu. Esam neizpratnē. Vai tiešām šis ir Golgātas kalns? Tas galīgi neatbilst maniem priekšstatiem. Izrādās, šo dievnamu esot pavēlējis uzcelt Romas imperators Konstantīns. Tā esot svēto kapu vieta. Vēlāk nopostīta, bet pēc tam uzcelta no jauna. Klausoties gidi, secinu, ka ja gribam atrast Kristus laika autentiskas liecību vietas, droši vien būs jāviļas.

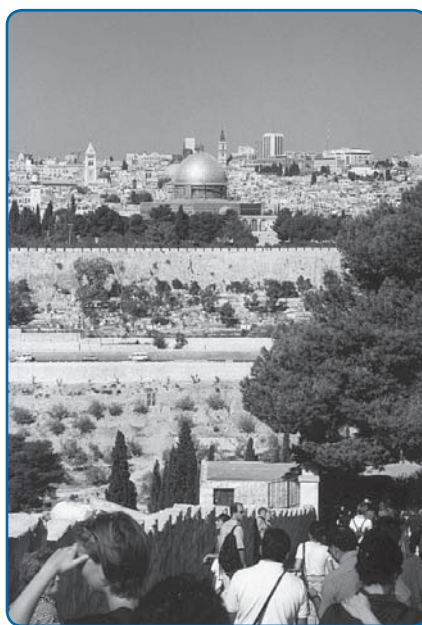
Elļas kalns

Šeit ir norisinājušies būtiski notikumi Kristus dzīvē, par kuriem liecina uzceltie dievnami. Apmeklējam arī Pētera baznīcu. Šī esot vieta, kur Jēzus saviem mācekļiem mācījis svēto lūgšanu. Ārpusē, dārzā, saliktas ļoti daudz plāksnītes, uz tām visām uzrakstīta šī

lūgšana daudzās pasaules valodās.

Getzemanes dārzs

Šeit gan vēl no Kristus dienām saglabājušies ļoti raupji, resni koki. Tie no visām pusēm apzāģēti un atkal dzen atvases. Man tie ir apbrīnas vērti. Tie varētu būt patiesi liecinieki tās nakts notikumiem, kad Kristus izcīnīja smagāko no garīgajām cīņām. Turpat līdzās uzcelts dievnams. Iekšā

ir puskrēsla, kas aino ciešanas un izmisumu, ko pārdzīvoja Kristus.

Krusta ceļš

No Getzemanes dārza ceļš atkal ved uz jau pieminēto Golgātas kalnu, kur atrodas svēto kapu vietas bazilika. Ejam pa to pašu ceļu, pa kuru gāja Jēzus. Tagad tās ir līkumotas, šauras ieliņas, kur ik pa brīdīm var redzēt lietas, kas simbolizē kādu notikumu. Piemēram, vieta, kur Kristus pakrita zem krusta smaguma. Vieta, kur krustu uzlika Šīmanim no Kirenes u.c.

Satiekam vairākas grupas, kas nes

krustu, un, ejot krusta ceļu, dzied sērīgas raudu dziesmas.

Ceļš patiešām ir garš. Kā gan bija iespējams tik tālu aiziet pret kalnu, nesot tik smagu krustu? Grūti to aptvert. Ielas toreiz nebija bruģētas, kā tas ir šobrīd... Esam šajā dienā izstaigājuši ļoti daudz, vairāk nekā paredzēts. Tas tāpēc, ka nākošā diena ir piektdiena, sagatavošanās diena sabbatam. Visas iestādes strādās līdz pusdienai, nekur netiks iekšā.

Bētleme

Piektdien aizbraucam tikai līdz Bētlemei. Tagad šī pilsēta atrodas arābu apdzīvotā teritorijā. Ebrejus iekšā nelaiž. Līdz ar to ir stingra kontrole. Robežu apsargā karavīri. Gidei jāpaliek ārpusē.

Arī šeit uzcelta liela baznīca. Izbūvēta niša, kur iezīmēta Kristus dzimšanas vieta. Un otra – Jāzepa un Marijas atpūtas vieta. Baznīca kā visas baznīcas. Nekas arī vairāk nav ko redzēt, un neko arī nerāda.

Pilsētā iestājies klusums. Lielākā daļa veikalu slēgti. Pilsētas transports nekursē. Ir sācies sabats. Tas nozīmē, ka ebreji pārtraukuši jebkuru darbu. Nevāra ēst, nekurina uguni, neatbild uz telefona zvaniem, nebrauc ar automašīnām. Nedara neko, ko varētu interpretēt kā strādāšanu. Apģērbusies sabata tradicionālā apģērbā, viņi ar visām ģimenēm dodas uz sinagogu.

Nolemjam vienu ģimeni līdz sinagogai izsekot. Neizdodas. Viņi iet tik tālu pa dažādām līkumotām ieliņām, ka mums paliek bail, ka neatradīsim ceļu atpakaļ. Pāris stundas pastaigājušies, atgriežamies atpakaļ viesnīcā, lai paši uzsāktu sabatu.

Nāves jūra

Jau pēc neilga brauciena sākas tuksnesis. Tuksnesis, kur, saskaņā ar Rakstiem, pirms Jēzus uzsāka savu nopietno darbību, viņš 40 dienas gavēja. Pēc tam

sātans Viņu kārdināja.

Tuksnesis pārsteidz ar savu veidolu. Biju iedomājusies smilšainu līdzenumu. Izrādās, tie ir smilšu krāsā lieli un mazi kalni un ielejas.

Autobusa kreisajā pusē gide norāda uz kādu notikumu no Vecās Derības – Jeriku. Viņa citē no Bībeles, kādā viedā tika sagrauti tās mūri un pilsēta ieņemta.

Pēc tam Kumrānas alas, kur beduīna gani atrada Vecās Derības ruļļus.

Kāpēc Nāves jūru sauc tieši tā? Tāpēc ka sāls koncentrācija ir tik liela, ka tajā nevar dzīvot neviena dzīva radība.

Pie jūras cilvēku daudz. Laiks ir saulains un karsts. Daudzi sauļojas, citi guļ uz muguras ūdenī un viens ar otru sarunājas. Nevienš nepeldas, jo tas nav iespējams. Gide brīdina, lai ūdens neieklūst acīs. Man jāatzīst, ka grūti noturēt līdzsvaru. Grūti ūdenī gan pārvietoties, gan arī pēc tam nokļūt krastā. Tas beigās izdodas, tikai rāpojot un atspiežoties uz rokām. Pēc tam gan steidzīgi uz dušu, kas ir pietiekošā daudzumā. Turpat nelielā ielokā ir koši melni jūras dubļi, kas esot vērtīgi un izmantojami kosmētikā. Vairums šo iespēju nelaiž garām.

Jardānas upē

Vakarā, pirms doties tālāk uz Tibēriju, pietājam vēl pie Jardānas upes, vietas, kur Jānis kristīja Jēzu, un pār Viņu nolaidās Svētais Gars baloža veidā. Te Balss no Debesīm pasludināja: „Šis ir Mans mīlais Dēls, pie kā Man labs prāts.”

Tur pastāvīgi notiek kristības. Arī šobrīd. Kāds mācītājs krista nelielu grupiņu. Jebkurš, kurš vēlas, var tepat nopirkt baltu tērpu un nokristīties. Vēroju, kā daudzi no mūsu grupas to dara, un domāju – nenopietni...

Galilejas ezers

Ceļojot tālāk gar Galilejas ezeru, uz brīdi apstājamies Tabgbā, pie paša Galilejas ezera. Šeit Jēzus bieži mēdzis doties, kad vēlējies pabūt vienatnē. To uzskata par vietu, kur Jēzus aicinājis sev sekot Pēteri, Andreju, Jēkabu un Jāni.

Bībeles pētnieki secinājuši, ka Tabgbā Jēzus veicis vienu no brīnumdarbiem, kad ar pāris maizēm un dažām zivīm pabaroja piectūkstoš ļaužu. No 4. gadsimta saglabājušās ziņas, ka akmens, uz kura Kristus salicis maizes, tiek izmantots kā altāris. Tā vietā atkal uzcelta baznīca. 450. gadā tā pārbūvēta un akmens novietots zem jaunā altāra. 7. gadsimtā baznīcu izpostīja. 1932. gadā to atraka, un uz drupām 1982. gadā uzcelta

jauna baznīca.

Tabgbā Kristus pēc augšāmcelšanās satikās ar saviem mācekļiem.

Kapernauma

Tālākais mūsu ceļš ir uz Kapernaumu. Pa ceļam ir kalns, kur Kristus saviem mācekļiem teicis kalna svētrunu. Arī šeit ir dievnams, kas pieder kalnu māsām. Visapkārt paveras brīnišķīgs skats uz Galilejas ezeru un pakalnu ainavu.

Kapernauma bija zvejnieku ciemats. Kristus kalpošanas laikā tā kļuva ļoti nozīmīga vieta. Te Viņš veicis vairākus brīnumdarbus. Dziedinājis Pētera sievasmāti, piecēlis Jaira meitiņu, dziedinājis virsnieka kalpu, izdzinis ļaunos garus, paēdinājis 4 tūkstošus. Kapernaumas sinagogā mācīja Rakstus. Tajā laikā Viņš arī pareģojis plaukstošās Kapernaumas bojā eju (Lk. 10:15). Neilgi pēc Viņa nāves pilsēta tika nopostīta un nu jau daudzus gadu simteņus atstāta aizmirstībā.

Pakāpeniski atmiņas atgriež arheoloģiskie izrakumi. Virs Pētera mājas ir uzcelts moderns katoļu dievnams. Zem tā ir arī vēl pirms Kristus celta sinagoga. Blakus tai savulaik uzcelta otra ļoti liela sinagoga, kurā mācīja Kristus. Tā arī nopostīta līdz ar visu ciematu. Drupas tagad ir patiesi liecinieki par šo laiku.

Nācarete

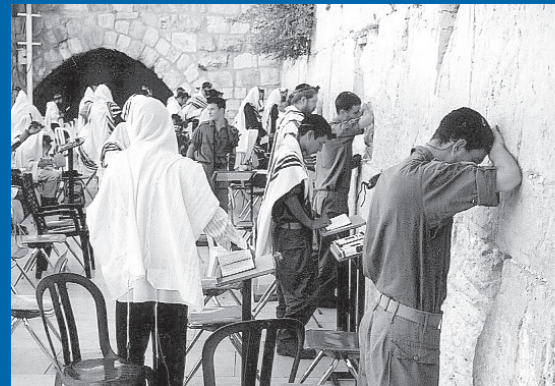
Vēl pēc dienas dodamies uz Nācareti, kur auga un strādāja Jēzus. Tajā laikā tas bija pavisam neliels un trūcīgs ciemats, kur dzīvoja ap 400 iedzīvotāju. Šodien tā ir ļoti liela pilsēta ar vislielāko arābu un kristiešu iedzīvotāju skaitu valstī. Tur ir baznīca par godu Marijai, vieta, kur parādījās eņģelis Gabriels un paziņoja labo vēsti.

Bet Nācetes tuvumā ir Tabora kalns, kur Kristus kopā ar trim sev vistuvākajiem mācekļiem uzkāpa un viņu priekšā tika apskaidrots. Tur Viņš sastapa Mozu un Eliju un ar viņiem runāja. Kalns ir augsts. Vienu ceļa gabalu uzbraucam ar autobusu, tad par atsevišķu samaksu tālāk var uzbraukt ar īpašiem taksometriem. Rodas pārdomas, cik ilgi Jēzum vajadzēja iet, lai nokļūtu līdz kalna virsotnei.

Tālāk jau varētu stāstīt par braucienu uz Kānām, kur Jēzus veica savu pirmo brīnumu. Pēc tam ceļš uz Tibēriju, Cezareju, Netāniju. Visbeidzot Telavivu. Man tās ir atmiņas, kurās bieži kavējos. Ir cits redzējums, kad tagad atveru Bībeli un lasu par tām vietām, kur staigājis un darbojis Jēzus.

Skats no Karmēļa kalna

Raudu mūris

Raudu mūris - sieviešu daļa

Kapernaumas sinagoga

Ģetzemane

Viņš ir dzīvs!

Ja kaķēns nebūtu bijis tik drosmīgs, tad Aleksas vairs nebūtu. Kaķēns dzirdēja viņas saucienus un steidzās palīgā, jo viņš to ļoti mīlēja. Arī Bībelē ir kāds stāsts par to, kā Viens izglāba dzīvību daudziem.

Kādu dienu māsiņas Aleksa un Nika atrada brīnumjauku kaķēnu. Pēc neatlaidīgiem lūgumiem un asarām māte atļāva dzīvnieciņu paturēt. Māsiņas kaķēnu nosauca par Samta Ķepiņu. Kaķēns pieķērās bērniem un visur tiem sekoja.

Reiz Aleksa spēlējās smilšu kastē, kad māte viņu aicināja pusdienās. Kad meitene piecēlās, lai dotos mājās, viņa ieraudzīja čūsku.

– Mammu! Palīgā! – viņa sauca.

Māte steidzās pie Aleksas, bet kaķēns piesteidzās pirmais. Viņš nostājās meitenei blakus, uzmeta kūkumu un šņāca. Kad čūska tuvojās meitenei, kaķēns lēca, un sākās sīva cīņa. Māte atskrēja ar koka nūju un nosīta čūsku, bet kaķēns arī gulēja bez kustībām. Viņam palīdzība nāca par vēlu. Kaķēns nobeidzās no čūskas kodieniem.

Kad atskrēja Nika, viņa sāka rūgti raudāt par mirušo kaķēnu, bet māte viņu mierinot teica:

– Meitiņ, man arī ir ļoti žēl mūsu Samta Ķepiņu, bet, ja kaķēns nebūtu bijis tik drosmīgs, tad mūsu māsiņas Aleksas arī vairs nebūtu. Kaķēns dzirdēja viņas saucienus un steidzās palīgā, jo viņš jūs abas ļoti mīlēja. Nāciet abas, es jums pastāstīšu par to, kāds Bībelē ir stāsts par to, kā Viens izglāba dzīvību daudziem.

Bija agrs pirmās nedēļas dienas rīts. Jeruzalemē viss vēl bija krēslains. Trīs sievietes ar groziem devās ārā no pilsētas.

– Joanna, mums viss vajadzīgais ir

līdzi?

– Domāju gan! Vakar pēc saulrieta mēs visu jau sakārtojām.

– Tu zini, man arvien ir baisi, kad iedomājos par to, kas notika šinīs dienās. Man vēl skan ausīs briesmīgie kliegzieni „Sīt viņu krustā! Sīt viņu krustā!”. Pat tad, kad Pilāts gribēja Jēzu atbrīvot, viņi blāva, lai labāk atbrīvo slepkavu Barabu.

– Tas bija drausmīgi! Bet kā viņi izsmēja Jēzu, kad Viņš jau bija pienaglots pie krusta! Kāds nīrgājoties pat teica, lai viņš nokāpj no krusta, ja viņš esot Dieva Dēls.

– Bet vai jūs atceraties, ka tad, kad Jēzus nomira, visapkārt kļuva tumšs un pat zeme drebēja? Tad gan visi bēga prom...

– Marija, vai tu atceries, kā Jēzus lūdza par tiem nežēlīgajiem kareivjiem, lai Dievs viņiem piedod?

– Jā, to es ļoti labi atceros, bet tad viņš vēl bija dzīvs, bet tagad... ir miris. Ko mēs bez viņa darīsim? Viņš bija vienīgais, kurš mums palīdzēja. Viņš mani dziedināja, piedeva grēkus un teica, ka Dievs mani mīl!

– Es arī nezinu, kā mums tagad klāsies. Bet Jēzus vienmēr teica, ka viņš nomirs mūsu dēļ. Un arī to, ka Dievs ir mūsu palīgs.

– Joanna!

– Jā, Marija?

– Bet vai tu zini, kur mums ir jāiet?

– Kā tad. Es taču pati redzēju, kā Jāzeps no Arimatijas guldīja Jēzu kapā.

– Bet tu teici, ka kapam priekšā aizvelts akmens.

– Jā. Es redzēju... kādi četri vīri to stūma.

– Un kā tad mēs to dabūsim nost?

– Varbūt dārznieks mums palīdzēs.

Sievietes bija sasniegušas savu mērķi.

– Kaut kur te, klintīs, ir kaps. Jāzeps bija izcirtis kapu klintīs. Es ceru, ka dārznieks... Nē! Tas nevar būt!!!

– Kas ir, Joanna? Kas nevar būt?

– Skaties! Akmens...

– ... Akmens ir novelts!

– Kaps ir vaļā! – Marija Magdalēna atkal sāka raudāt. – Par to es arī baidījos. Augstie priesteri un farizeji būs bijuši šeit un nozaguši Jēzu... jo viņi baidās, ka viņš runāja patiesību.

– Tā gan varētu būt, jo Jēzus teica, ka viņš trešajā dienā celsies augšā.

– Jā, un tāpēc viņi nozaga manu Kungu!

– Nomierinies, Magdalēna! Varbūt dārznieks manīja, ka mēs nākam, un novēla akmeni. Iesim tuvāk.

Sievietes lēni piegāja pie kapa un ielūkojās iekšā.

– Skaties, Joanna! Jēzus tur nav!

– Neuztraucies! Redzi, palagi un liķauti kārtīgi salocīti un nolikti stūrī.

– Tiešām. Bet... bet es nekā nesaprotu.

– Ko jūs nesaprotat? – pēkšņi kāds ierunājās viņām aiz muguras.

Sievietes izbijušās atskatījās un ieraudzīja divus vīrus baltās drēbēs.

– Tie laikam ir eņģeļi. – čukstēja Johanna.

– Ko jūs šeit meklējat? – viens no vīriem jautāja.

– Mēs... mēs meklējam Jēzu, krustā sisto. Piekdien viņš tika šeit guldīts,

bet tagad te neviena nav!

– Jūs veltīgi viņu meklējat!

– Kā tā? Vai tad šis nav īstais kaps?

– Kaps ir pareizais, bet Jēzus šeit vairs nav! – paskaidroja otrs vīrs baltajās drēbēs.

– Kur tad viņš ir?

– Viņš ir augšāmcēlies!

– Augšāmcēlies? – sievietēm tas bija gandrīz jau par daudz.

– Viņš nav pie mirušajiem, bet pie dzīvajiem! Vai tad jūs neatceraties, ko viņš teica par augšāmcelšanos trešajā dienā? – vīri uzlūkoja visas sievietes pēc kārtas. – Nepalieciet šeit! Steidzieties pie Pētera un pārējiem mācekļiem un stāstiet, ko esat redzējušas!

Kad vīri baltajās drēbēs bija nozuduši, sievietes vēl brīdi palika kā apmulsušas.

– Tas diez vai var būt... – tā viņas sačukstējās savā starpā. – Es to nevaru aptvert...

– Bet ja tā tomēr ir taisnība, tad jau viņš ir dzīvs. Mums nav jāskumst! Skrienam uz Jeruzalemi! Stāstīsim, ko esam piedzīvojušas!

Cik vien ātri varēdamas, sievietes steidzās uz Jeruzalemi, uz namu, kur bija apmetušies daži no mācekļiem.

– Andrej! Pēteri! Jāni!

– Kas notiek? – miegaini atskanēja no nama.

– Jūs nevarat iedomāties!

Tas laikam mācekļus uzmodināja.

– Kas noticis? Vai ir atnākuši augstie priesteri un farizeji, lai arī mūs...

– Nē, Pēteri! – sievietes neļāva šo domu pabeigt. – Iedomājies, mēs aizgājām pie kapa, un tas izrādījās tukšs! Un tad tur bija eņģeļi, kuri teica, ka Jēzus ir dzīvs!

– Jēzus dzīvs? – Andrejs to tik ātri nespēja aptvert. – Viņš ir augšāmcēlies? To jums eņģelis pavēstīja?

– Jā, tieši tā!

– Es domāju, ka jūs sapņojat, – norūc Pēteris. – Kas ir miris, tas ir miris. Mēs nekad vairs neredzēsim Jēzu.

– Nu tad ejiet paši un skatieties! – Marija nevarēja nomierināties. – Tas viss ir tieši tā, kā mēs jums sakām.

– Labi, ejam. – Pēteris piekrita. – Jāni, nāksi līdzi?

– Jā!

Abi mācekļi skriešus devās prom.

– Pagaidiet, mēs arī iesim jums līdzi!

– sauca sievietes, bet mācekļi jau bija prom.

Pēteris drīz sāka piekust.

– Jāni, neskrien tik ātri! Tev jau ir jaunākas kājas. – viņš sauca. – Pagaidi mani!

– Es jau gaidu.

Un tā, viens otru gaidīdami, viņi īsā laikā sasniedz galamērķi. Bet pie kapa pirmais tomēr piesteidzās Jānis. Viņš ar bailēm ieskatījās kapā. Tad arī Pēteris piesteidzās un devās kapā iekšā.

– Tiešām, tā ir, kā sievas mums teica!

– Es domāju, ka šeit nav notikusi zādzība, – Jānis izteica savu minējumu.

– Zagļi nesalocītu tik kārtīgi šos palagus.

– Izskatās, it kā kāds ir mierīgi piecēlies un aizgājis.

– Bet vai tu neatceries, ko Jēzus teica, kad bijām kopā? – Jānis ir ļoti domīgs.

– Viņš taču runāja, ka augšāmcelsies.

– Labi, ejam atpakaļ!

Kamēr Pēteris un Jānis gāja atpakaļ uz Jeruzalemi, pie kapa atgriezās Marija Magdalēna. Raudādama viņa atkal ieskatījās kapā.

– Kas tad tas? – viņa pēkšņi izbijusies atkāpās. – izskatās pēc eņģeļa...

– Sieva, kāpēc tu raudi? – viņu mierinot uzrunāja eņģelis.

– Viņi paņēma manu Kungu, un es nezinu, kur nolika.

Te pēkšņi Marija sadzirdēja soļus sev aiz muguras.

– Tas noteikti ir dārznieks. Varbūt viņš zina? Marija pagriezās pret nācēju.

– Kungs, vai tu esi aiznesis Jēzu no Nācaretes? Saki, kur tu viņu noliki?

Nācējs skatījās uz Mariju, skatījās un tad teica. – Marija!

– Balss... šī balss... – Marija satrūkās.

– Jēzu, vai tas esi tu?

– Jā, Marija!

– Tu tiešām esi augšāmcēlies?

– Jā! Ej un stāsti to citiem!

Un tad jau Marija skrien. Skumjas ir aizmirstas. Viņas sirds gaviļē.

– Viņš ir dzīvs! Viņš ir dzīvs! – viņa to var izstāstīt visai pasaulei vienā elpas vilcienā. – Jēzus ir dzīvs! Viņš ir augšāmcēlies! Es Viņu redzēju! Viņš ar mani runāja! Es zinu, viņš ir dzīvs!

Sargi savu sirdi!

Pāri visam, kas jāsargā, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība!

Sal. pam. 4:23

Ansis Roderts,

adventistu Talsu draudzes
veselības kalpošanas nodaļa.

Esmu pārliecināts, ka Salamana teiktais attiecas gan uz sirdi garīgā nozīmē, gan uz miesīgo ķermeni. Vai esi kādreiz aizdomājies par to, kā būtu, ja tava sirds pēkšņi apstātos? Cilvēks dzīvo tik ilgi, kamēr vien krūtīs pukst šis dūres lieluma orgāns, kas katru dienu pārsūknē 6500 litru asinis, nodrošinot ķermeni ar skābekli un barības vielām. Taču izrādās, ka cilvēki visā pasaulē, un it īpaši Latvijā, visvairāk nodara pāri tieši savai sirdij, jo “saslimstība ar sirds un asinsvadu slimībām (SAS) Latvijā ir viena no augstākajām Eiropā.”¹ 2004. gadā 55,9% no visiem nāves gadījumiem cēlonis bija SAS, jeb absolūtos skaitļos 17896 uz 32041 mirušajiem kopā.²

Kas apdraud šo svarīgo orgānu un kāpēc?

Pamatā tiek minēti četri biedi: holesterīns, liekais svars, paaugstināts asinsspiediens, smēķēšana. Šoreiz parunāsim par holesterīnu.

Varbūt kādam holesterīns šķiet uzpūsts bubulis. Kāds cits varbūt brīnās, kāpēc ārsts pilnīgi veselam cilvēkam liek noteikt holesterīna līmeni? Bet vēl vairāk izbrīnīto ir tad, kad veselo vīru kā ozolu pēkšņi piemeklē infarkts... Par to, ka pastāv izbrīnītā, liecina statistika, jo 20% no Latvijas iedzīvotājiem nezina, kas ir holesterīns, vai arī tiem ir vājš

priekšstats par to.

Toties medicīniskā literatūra raksta, ka “paaugstināts holesterīna līmenis asinīs ir galvenais riska faktors, kas sekmē koronārās (vainagartērijas) sirds slimības attīstību gan vīriešiem, gan sievietēm”.³ Līdz ar to holesterīnu bieži sauc par „slepķavi Nr.1”.

Ko mēs zinām par holesterīnu?

Holesterīns organismā ir ļoti nepieciešams, jo tas pilda svarīgas funkcijas: piedalās D vitamīna, žults skābju, šūnu apvalku un nervu šūnu veidošanā. Holesterīns ir sastopams visos dzīvnieku valsts produktos. Taču tas tiek ražots aknās, tāpēc ar uzturu uzņem holesterīnu nav būtiski nepieciešams.

Svarīgi ir zināt par divu veidu holesterīniem jeb lipoproteīniem – zema blīvuma (ZBLH) jeb sliktu un augsta blīvuma (ABLH) jeb labo. ZBLH apgādā organisma šūnas ar nepieciešamo holesterīnu, bet arī izgulsnējas asinsvados. ABLH savukārt savāc lieko holesterīnu no šūnām un asinsvadiem un izvada to no organisma.

Kāpēc holesterīns ir slikts?

Sliktais holesterīns izgulsnējas visos organisma asinsvados, tos padarot

šaurākus un neelastīgus. Šo procesu pastiprina augsts asinsspiediens, smēķēšana, paaugstināts cukura līmenis asinīs. Sašaurināti asinsvadi nespēj caur sevi izlaist pietiekoši daudz asiņu, līdz ar to atsevišķām ķermeņa daļām sāk pietrūkt barības un skābekļa. To sauc par aterosklerozi. Visbiežāk nepabarots paliek sirds muskulis, kā rezultātā rodas sirds išēmiskā slimība. Parasti cilvēkiem pirmie izgulsnējumi asinsvados sāk parādīties jau no 20 gadu vecuma. Taču pirmie pašsajūtas pasliktināšanās simptomi tiek konstatēti daudz vēlāk, kad asinsvadu šķērslaukums ir apmēram 40% no sākotnējā.

Kā uzzināt, vai holesterīna ir par daudz?

Holesterīna līmeni var noteikt ar stripu aparātu vai laboratorijā.

Optimālie lielumi: kopējais holesterīns zem 5,2 mmol/l, ABLH: virs 1,2 mmol/l un ZBLH: zem 3,5 mmol/l.

Svarīgi ir zināt ne tikai kopējo holesterīnu, bet arī to, kāda ir sliktā un labā holesterīna attiecība. Kāpēc tik smalki? Tāpēc, ka daudziem, kuriem ir normāls kopējais holesterīna līmenis, izmeklējot, var atklāties izteikti pazemināts ABLH līmenis.

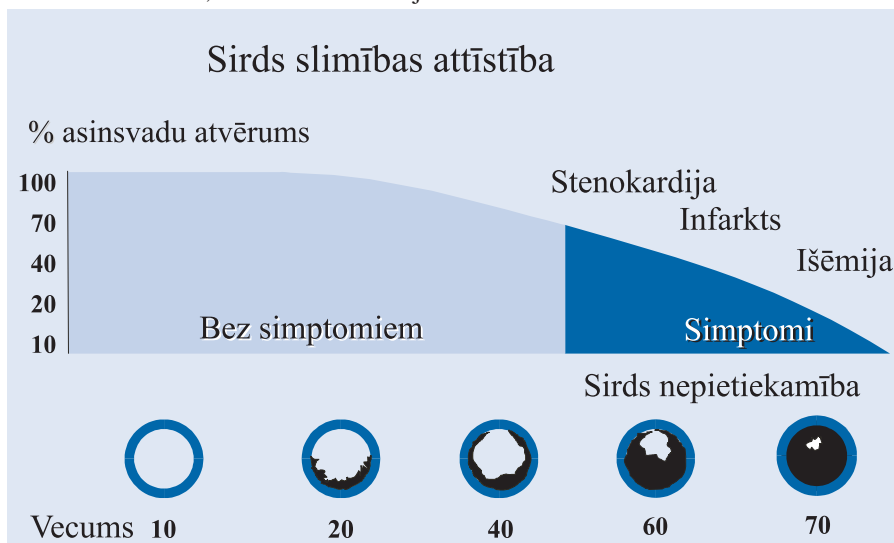
Ja tev ir paaugstināts holesterīna līmenis, tad tas nenozīmē, ka esi noteikti slims ar kādu no SAS, bet tas ir pietiekoši skaļš signāls, lai apstātos un padomātu. Diemžēl apm. 20% no tiem, kuri zina, ka viņiem ir paaugstināts holesterīna līmenis, neko nav darījuši savas veselības labā.

Ņemsim vērā Salamana padomu!

¹ Veselības statistikas un medicīnas tehnoloģiju valsts aģentūra, www.vsmiva.gov.lv.

² Informatīvais ziņojums par ES Veselības ministru 2006. g. sanākumi.

³ Holesterīna rokasgrāmata, Jumava, 2003. g., 7. lpp.

Citu konfesiju ziņas

Katoļu mājas lapa

Latvijā ir radies jauns katoļu interneta saits “Terra Mariana” <http://catholic.baznica.info>. Tieši tā kādreiz krustneši sauca Piebaltijas teritoriju. Redakcijas sastāvā ietilpst dažādu valstu cilvēki, bet galvenais redaktors ir katolis no Lietuvas Romāns Plistkovs. Saitā tiek publicēti mūsu reģionam aktuālie reliģiskās dzīves jaunumi, priesteru sprediķi un tāpat ikdienas Svēto Rakstu lasījumi un lūgšanas (pēc struktūras analogi populārajam Mieram Tuvu). Ir liela atsauksmju sadaļa, balstīta uz katolisku un ekumēnisku brālību un organizāciju resursiem, kuri darbojas ar krieviski runājošajiem katoļiem. Šā gada februārī tekstu materiāliem tika pievienotas audioskaņas ar bībeliskām pārdomām.

Redakcijas plānos – veidot pilnvērtīgu tiešraides žurnālu ar autoriskiem materiāliem, multimediju nodaļu, tāpat paredzēts darbs krieviski runājošo katoļu apvienošanai un palīdzēšanai informācijas apmaiņā. Lielu palīdzību sniedz sv. Franciska Ekumēniskā apvienība, interneta portāls Baznīca.info, tāpat Latvijas Katoļu Informācijas Centrs un personiski priesteris Andris Kravalis.

Ticību dialogs

Laisgatatavotu pāvesta Benedikta XVI tikšanos ar prominentiem islāma reliģiskajiem līderiem, 4. un 5. martā Romā viesosies musulmaņu organizāciju delegācija. Vizītei jāsagatavo pāvesta tikšanās ar Ammānā bāzētā Islāma domas institūta prezidentu princi Gazi bin Muhamadu bin Talalu.

Tikšanās plānošana notiek laikā, kad musulmaņu un kristiešu attiecībās vēl nav izlīdzināta spriedze, ko radīja pāvesta uzstāšanās Vācijā 2006.gadā. Toreiz Benedikta runa tika saprasta kā tāda, kas saista islāmu ar vardarbību.

Vienlaikus, bet ar šiem notikumiem nesaistīti, Romas musulmaņu kopiena atcēla iepriekš plānoto, simboliski nozīmīgo “Mūžīgās pilsētas” sinagogas apmeklējumu, kā oficiāli tika paskaidrots, “organizatorisku iemeslu dēļ”, sacīja Romas virsrabīns Rikardo di Senji.

Jauna kristīga partija?

Katoļu Baznīcas vadība iniciējusi jaunas sabiedriskas, un, iespējams, politiskas kustības rašanos. Lai mainītu politisko vidi un veicinātu kristīgas un sociālas sabiedrības veidošanu, izveidota jauna kustība “Kristīgi sociālā ūnija”, kura, iespējams, taps par partiju. Tā norādījuši kustības veidotāji.

Kustības pārstāvis Kristians Rozenvalds aģentūrai BNS norādīja, ka kustības līderis ir kardināls Jānis Pujats, un tās ideoloģija ir “kristīgos morāles principos balstīta un sociāli atbildīga rīcība jebkurā darbā”.

“Tā ir jebkuram saprotama ideoloģija. Tas ir jauns piedāvājums politiskajā spektrā, ko [kustību] var pārveidot par partiju, bet tikpat labi tā var palikt par spēcīgu kustību,” klāstīja Rozenvalds. “Partijas izveidošana nav pašmērķis. Uzdevums ir mainīt esošo politikas darba kārtību, lai tā tiktu pakļauta sabiedrības interesēm, būtu kristīgi un sociāli atbildīga,” viņš vairākkārt uzsvēra. “Kustības uzdevums ir nevis cīņa par varu, bet panākt, lai vara darbotos nesavtīgi, kristīgi, sociāli atbildīgi, aktīvi un kvalitatīvi. Jādara viss iespējamais, lai politika un valsts pārvalde Latvijā atkal kalpotu Latvijas sabiedrības interesēm.” Viņš arī pastāstīja, ka “Kristīgi sociālā ūnija” nebūs organizācija, kuru veidos esošie politiķi vai līderi, kā arī oligarhi un miljonāri. Tā arī nebūšot tikai kristiešu vai mācītāju organizācija. “Baznīcas kancele netiks izmantota partijas politiskai reklāmai, jo baznīcas uzdevums ir uzrunāt visu organizāciju pārstāvjus, tai skaitā ticīgos un neticīgos,” klāstīja Rozenvalds.

Mācītāju algas

Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas (LELB) Virsvalde apstiprinājusi tās Garīdznieku atalgojuma projekta finanšu plānu. Tas paredz piecu gadu laikā pārdot draudžu īpašumus līdz 20 miljonu latu apmērā. Ienākumus no īpašumu pārdošanas LELB ieguldīs starptautiskajos investīciju fondos, lai panāktu baznīcas resursu efektīvu un ilgtermiņa atdevi, kas nebūtu atkarīga no svārstībām Latvijas ekonomikā.

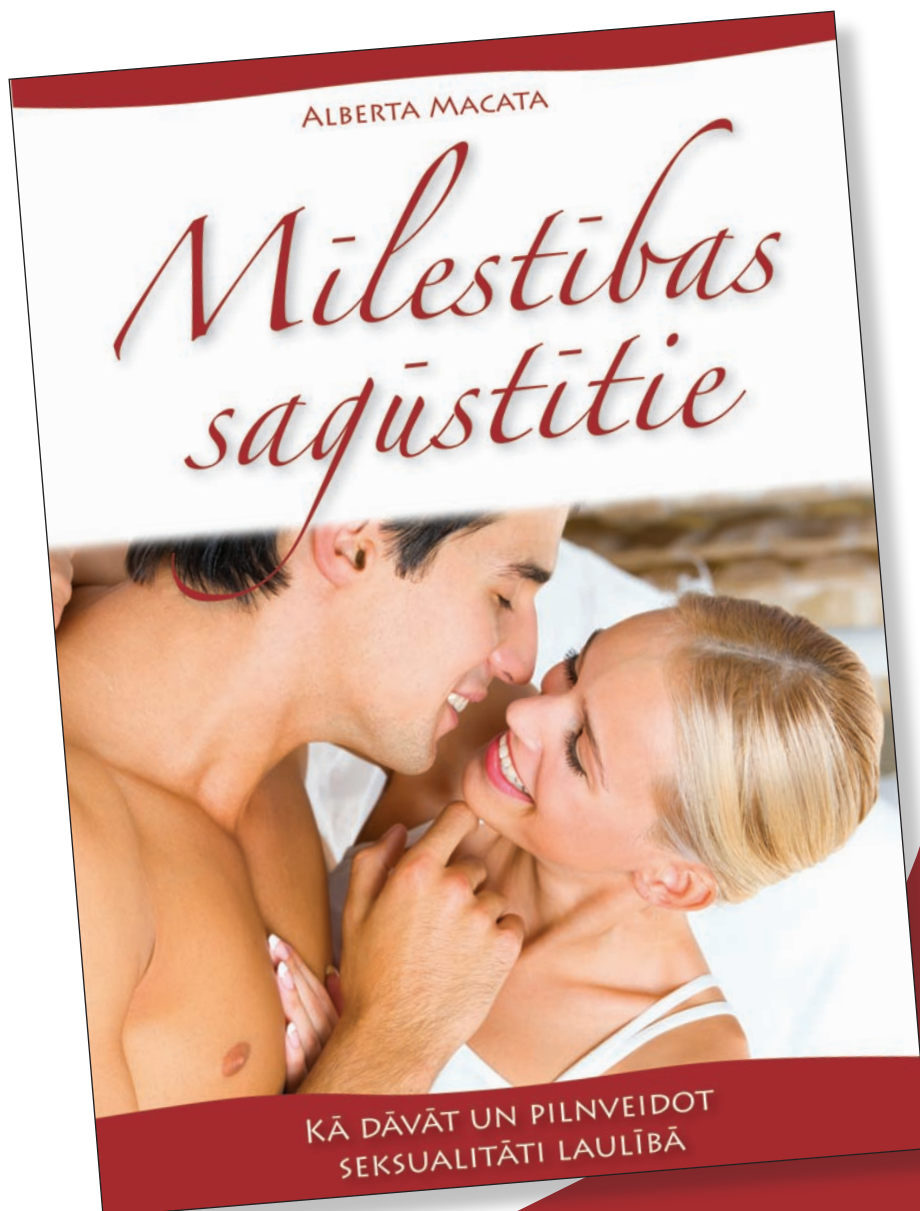
Ar šo plānu Luteriskā baznīca cer palielināt mācītāju algas. Turklāt radīt tādu sistēmu, kas nodrošinātu naudu ilgtermiņa, un algu mācītājiem maksās centralizēti.

Nauda algām būs gan no LELB draudžu iemaksas fondā, gan ienākumi no fondam novirzīto draudžu īpašumu apsaimniekošanas un pārdošanas. Patlaban draudzes jau ir ziedojušas īpašumus aptuveni 24 miljonu latu vērtībā, kopskaitā ap 250 īpašumu visā Latvijas teritorijā.

Tos īpašumus, kurus nepārdos, apsaimniekos vai iznomās. Bet pārdošana notiks 5 gadu laikā, rēķinoties ar esošo nekustamo īpašumu tirgus situāciju un iespējamām turpmākajām svārstībām īpašumu tirgū Latvijā. Pirmie īpašumi esot jau izlikti pārdošanā.

Baznīca cer šādi atrisināt ne tikai mācītāju atalgojuma problēmu, bet arī attīstīt misijas darbu, dibināt jaunas draudzes un celt jaunas baznīcas reģionos, kur luterāņu draudzes patlaban nedarbojas.

JAUNA GRĀMATA!

Par spīti dažiem maldīgiem priekšstatiem, Dievs nav viktoriāņu svētulis. Reiz kādā dienā Viņš pasakainā dārzā radīja jaunu vīrieti un sievieti, saveda viņus kopā, salaulāja un piekodināja: “Augļojieties un vairojieties!” Taču kopš tās brīnumainās piektdienas Ēdenes dārzā ļoti daudz kas cilvēka seksualitāti ir bojājis.

PĀRDOŠANĀ AR APRĪLI

Šajā grāmatā laulību konsultante Alberta Macata, kurai ir ilgstoša darba pieredze, runā gan par to, kas Dieva sākotnējo ieceri ir sabojājis, gan par to, kas vēl ir saglabājies. “Es vēlos parādīt laulāto seksuālo attiecību aspektus, kas savukārt veicinās savstarpējo komunikāciju sievu un vīru starpā,” viņa raksta.